

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. srpna 2020, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Liškové a soudců JUDr. Markéty Polanecké a JUDr. Libora Vávry, **odvolání obžalovaných PhDr. Ivany O.**, narozené xxx, a **Mgr. Markéty S.**, narozené xxx, a poškozených Lesy České republiky, s.p., a České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. dubna 2019, sp. zn. 3T 40/2015, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** ohledně obou obžalovaných ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 r. řádu se znovu rozhoduje tak, že:

obžalovaná PhDr. Ivana O., nar. xxx,

a

obžalovaná Mgr. Markéta S., nar. xxx,

se při nezměněném výroku o vině trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti dle § 159 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. č. 140/1961 Sb.

o d s u z u j í o b ě

dle § 159 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání **1 dne (24 hodin)**, jehož výkon se u obou podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání jednoho roku**.

Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání poškozených Lesy ČR s.p., IČ: 42196451, a České republiky Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ: 69797111, **z a m í t a j í**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. 3T 40/2015, byly obžalované PhDr. Ivana O. a Mgr. Markéta S. uznány vinnými trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti dle § 159 odst. 1, 2 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb., trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 (dále jen tr. zák.), a odsouzeny každá k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, jehož výkon byl u každé z nich dle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Poškozené – Státní pozemkový úřad, Česká republika-Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Lesy České republiky, s.p., Národní památkový ústav, Krajský pozemkový úřad pro Jihočeský kraj, obec Velichov, obec Štěpánovice, Vojenské lesy a statky České republiky Karlovarský kraj, Krajský pozemkový úřad pro Karlovarský kraj, byly dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních s nárokem na náhradu škody.
2. Uvedeného trestného činu se dle skutkových zjištění obvodního soudu obžalované dopustily tím, že

„PhDr. Ivana O.

jako vedoucí Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. města Prahy, Mariánské nám. 2/2, Praha 1, dne 06. 01. 1999 vydala, na základě návrhu vypracovaného Mgr. Markétou S., tehdy S., právničkou a hlavní městskou matrikářkou Referátu matrik a státního občanství Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se, kterým podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (o správním řízení), zrušila rozhodnutí Odboru matrik Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, č.j. 4225/98, kterým tento prvoinstanční správní orgán nevyhověl žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxx (syna Josefíny Czerninové, nar. xxx a jejího manžela Eugena Czernina, nar. xxx) ze dne 09. 05. 1995, zastoupeného JUDr. Petrem Haluzou, o pokračování v řízení o vrácení státního občanství Josefíně Czerninové, roz. Schwarzenbergové, nar. xxx, a kterým odmítl vydat pro jmenovanou osvědčení o státním občanství České republiky, a zároveň rozhodla ve věci zjištění státního občanství podle § 24 a § 25 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění účinném do 01. 09. 1999, a ve věci ukončení řízení o vrácení státního občanství podle § 3 a § 4 Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, tak, že Josefina Czerninová, roz. Schwarzenbergová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, a to podle § 4 odst. 2 citovaného Ústavního Dekretu, jelikož o její žádosti o vrácení československého státního občanství, kterou podala jako manželka československého státního občana dne 09. 02. 1946 ve smyslu § 3 a § 4 Dekretu, nebylo dosud pravomocně rozhodnuto,

přičemž při vydání rozhodnutí provedla nesprávný výklad a aplikaci Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, když z pouhé skutečnosti, že Eugen Czernin, nar. xxx podal dne 15. 11. 1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného Ústavního Dekretu, nesprávně dovodila, že Eugen Czernin byl již pouhým podáním takové žádosti považován za československého státního občana a že tudíž Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství skutečně jako manželka československého státního občana,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

ačkoli věděla či vzhledem ke svému pracovnímu zařazení měla vědět, že Josefina Czerninová v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství dne 09. 02. 1946 nebyla manželkou československého státního občana, jak také vyplývalo ze stanoviska Ministerstva vnitra ČR, č.j. VS/2-51/5403/94 ze dne 17. 08. 1998, které jednak bylo citováno v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, č.j. 4225/98, jednak bylo součástí spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, který měla k dispozici, s tímto stanoviskem Ministerstva vnitra se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádala a rovněž neprověřila veškeré skutečnosti relevantní pro vydání rozhodnutí, zejména nezjistila datum úmrtí Josefíny Czerninové a její státní občanství v době její smrti, nezjistila, zda Eugen Czernin byl skutečně československým státním občanem, a ignorovala pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 06. 03. 1998, sp. zn. VV-288/98-Sv/124, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxxx o vydání osvědčení o státním občanství České republiky jeho otci Eugenu Czerninovi, nar. xxxx ve smyslu § 20 a § 24 zákona č. 40/1993 Sb., rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se ze dne 06. 01. 1999 fakticky vydala jako osvědčení o státním občanství, ačkoli jediným věcně příslušným orgánem k vydání osvědčení o státním občanství Josefíny Czerninové byl, ve smyslu zákona č. 40/1993 Sb. ve znění platném do 01. 09. 1999, pouze Obvodní úřad Městské části Praha 1,

tudíž v rozporu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném do 30. 06. 2000, rozhodla bez zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci,

přítom jí bylo, na základě plné moci ze dne 13. 12. 1994 udělené Rudolfem Czerninem, nar. xxxx JUDr. Petru Haluzovi, která byla založena ve spise Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, známo, že rozhodnutí osvědčující, že Josefina Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, bude použito jejími potomky při uplatnění restitučního nároku a že československé státní občanství Josefíny Czerninové je nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučního nároku ve smyslu zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb.,

Mgr. Markéta S.

tehdy S., jako právnička a hlavní městská matrikářka Referátu matrik a státního občanství Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy, Mariánské nám. 2/2, Praha 1, vypracovala v období od 08. 10. 1998 do 06. 01. 1999 návrh rozhodnutí, které bylo následně v nezměněné podobě dne 06. 01. 1999 vydáno jako rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se PhDr. Ivanou O., vedoucí odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy, přičemž návrh rozhodnutí vypracovala tak, že podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (o správním řízení), zrušila rozhodnutí Odboru matrik Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, č.j. 4225/98, kterým tento prvoinstanční správní orgán nevyhověl žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxxx (syna Josefíny Czerninové, nar. xxxx a jejího manžela Eugena Czernina, nar. xxxx) ze dne 09. 05. 1995, zastoupeného JUDr. Petrem Haluzou, o pokračování v řízení o vrácení státního občanství Josefíně Czerninové, rozené Schwarzenbergové, nar. xxxx, a kterým odmítl vydat pro jmenovanou osvědčení o státním občanství České republiky, a zároveň rozhodla ve věci zjištění státního občanství podle § 24 a § 25 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění účinném do 01. 09. 1999, a ve věci ukončení řízení o vrácení státního občanství podle § 3 a § 4 Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, tak, že Josefina Czerninová, roz. Schwarzenbergová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, a to podle § 4 odst. 2 citovaného Ústavního Dekretu, jelikož o její žádosti o vrácení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

československého státního občanství, kterou podala jako manželka československého státního občana dne 09. 02. 1946 ve smyslu § 3 a § 4 Dekretu, nebylo dosud pravomocně rozhodnuto,

přičemž při vydání rozhodnutí provedla nesprávný výklad a aplikaci Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, když z pouhé skutečnosti, že Eugen Czernin, nar. xxx podal dne 15. 11. 1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného Ústavního Dekretu, nesprávně dovodila, že Eugen Czernin byl již pouhým podáním takové žádosti považován za československého státního občana a že tudíž Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství skutečně jako manželka československého státního občana,

ačkoli věděla či vzhledem ke svému pracovnímu zařazení měla vědět, že Josefina Czerninová v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství dne 09. 02. 1946 nebyla manželkou československého státního občana, jak také vyplývalo ze stanoviska Ministerstva vnitra ČR, č.j. VS/2-51/5403/94 ze dne 17. 08. 1998, které jednak bylo citováno v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 09. 1998, č.j. 4225/98, jednak bylo součástí spisu Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, který měla k dispozici, s tímto stanoviskem Ministerstva vnitra se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádala a rovněž neprověřila veškeré skutečnosti relevantní pro vydání rozhodnutí, zejména nezjistila datum úmrtí Josefíny Czerninové a její státní občanství v době její smrti, nezjistila, zda Eugen Czernin byl skutečně československým státním občanem, a ignorovala pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 06. 03. 1998, sp. zn. VV-288/98-Sv/124, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxx o vydání osvědčení o státním občanství České republiky jeho otci Eugenu Czerninovi, nar. xxx ve smyslu § 20 a § 24 zákona č. 40/1993 Sb.,

rozhodnutí č.j. OVS 2331/98/Se ze dne 06. 01. 1999 fakticky vydala jako osvědčení o státním občanství, ačkoli jediným věcně příslušným orgánem k vydání osvědčení o státním občanství Josefíny Czerninové byl, ve smyslu zákona č. 40/1993 Sb. ve znění platném do 01. 09. 1999, pouze Obvodní úřad Městské části Praha 1,

tudíž v rozporu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném do 30. 06. 2000, rozhodla bez zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci,

přítom jí bylo, na základě plné moci ze dne 13. 12. 1994 udělené Rudolfem Czerninem, nar. xxx JUDr. Petru Haluzovi, která byla založena ve spise Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/98, známo, že rozhodnutí osvědčující, že Josefina Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, bude použito jejími potomky při uplatnění restitučního nároku a že československé státní občanství Josefíny Czerninové je nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučního nároku ve smyslu zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb.,

přičemž rozhodnutí Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 06. 01. 1999, č.j. OVS 2331/98/Se, které bylo fakticky vydáno jako osvědčení o státním občanství Josefíny Czerninové, nar. xxx, bylo poté použito jejími potomky při uplatnění restitučního nároku a v restitučním řízení bylo na jeho základě rozhodnuto ohledně níže specifikovaných nemovitostí t a k t o :

1): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 22. 10. 2003, pod č.j. PÚ/R-101/03/939/96, s právní mocí dne 07. 11. 2003, že Rudolf Czernin, nar. xxx (syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx) je vlastníkem: 6.158.136 m² lesa, 140 m² zastavěných ploch a nádvorí, včetně staveb na těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

pozemcích, 504.364 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu v Českých Budějovicích, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Lišov, Hvoždec, Štěpánovice, což bylo potvrzeno rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 9C 435/2003, který nabyl právní moci dne 18. 01. 2006, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p., jimž patřilo 6.149.204 m² lesa, 40 m² zastavěná plocha a nádvoří, 10.029 m² jiných pozemků, obec Štěpánovice, jíž patřilo 190.750 m² jiných pozemků, Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 8.932 m² lesa, 303.585 m² jiných pozemků,

2): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 20. 05. 2006, pod č.j. 3301/966/06-939/96-1/Val/0-R-28/06, s právní mocí dne 02. 06.2006, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) je vlastníkem: 1.010 m² zastavěných ploch a nádvoří, včetně staveb na těchto pozemcích, 786 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky s.p.,

3): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 11. 12. 2006, pod č.j. 3301/2741/06-939/96-1/Val/0-R-86/06, s právní mocí dne 03. 01. 2007, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) je vlastníkem: 326 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byl Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR,

4): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 28. 07. 2006, pod č.j. 3301/1400/06-939/96-1/Val/0-R-37/06, s právní mocí dne 02. 08. 2006 že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) je vlastníkem: 240 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Lišov a Hvoždec, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p.,

5): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 22. 10. 2007, pod č.j. 3301/1837/07-939/96-1/Val/0-R-70/07, s právní mocí dne 22. 10. 2007, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) je vlastníkem: 24.457 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byla obec Štěpánovice,

6): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl dne 27. 05. 2009, pod č.j. 130714/1301/09-939/96-1/Val/0-R-29/09, s právní mocí dne 01. 06. 2009, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) je vlastníkem: 5.309 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice, katastrální území Štěpánovice, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 2.288 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodařit s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p., jimž patřilo 1.851 m² jiných pozemků, obec Štěpánovice, jíž patřilo 1.170 m² jiných pozemků,

7): Okresní soud v Jindřichově Hradci rozhodl rozsudkem ze dne 16. 05. 2012, sp. zn. 6C 299/2003, který nabyl právní moci dne 22. 06. 2012, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

je vlastníkem: 2.166.027 m² lesa, 1.428.338 m² jiných pozemků, 3.713 m² zastavěných ploch a nádvorí, včetně staveb na těchto pozemcích, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Jindřichův Hradec, katastrální území Bráhlce, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 3.713 m² zastavěné plochy, 1.400.818 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p., jimž patřilo 2.166.027 m² lesa, 2.155 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, jemuž patřilo, 16.399 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Ředitelství silnic a dálnic ČR, jemuž patřilo 8.966 m² jiných pozemků,

8): Ministerstvo zemědělství - Okresní pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 18. 04. 2001, pod č.j. PÚ-192/2001-203, s právní mocí dne 17. 01. 2003, že Rudolf Czernin, nar. xxxx (syn a dědic Josefny Czerninové, nar. xxxx) je vlastníkem: 22.569 m² lesa, zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Lesy České republiky, s.p.,

9): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 16. 04. 2012, pod č.j. 68571/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 18. 04. 2012, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxxx) je vlastníkem: 1.496 m² zastavěných ploch a nádvorí, včetně staveb na těchto pozemcích, 11.102 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníkem těchto nemovitostí do té doby byl Karlovarský kraj,

10): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 25. 04. 2012, pod č.j. 76785/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 27. 04. 2012, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxxx) je vlastníkem: 387 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 207 m² jiných pozemků, Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, jemuž patřilo 180 m² jiných pozemků,

11): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 07. 05. 2012, pod č.j. 82145/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 11. 05. 2012, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxxx) je vlastníkem: 153.522 m² lesa, 6.969 m² jiných pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, právo hospodaření s majetkem státu - Vojenské lesy a statky ČR, s.p., jimž patřilo 153.522 m² lesa, 4.632 m² jiných pozemků, Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 575 m² jiných pozemků, obec Velichov, již patřilo 1.762 m² jiných pozemků,

12): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Karlovy Vary, rozhodl dne 21. 05. 2012, pod č.j. 84582/2012-MZE-130724, s právní mocí dne 25. 05. 2012, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxxx) je vlastníkem: 27 m² zastavěné plochy a nádvorí, včetně stavby na tomto pozemku, 153.952 m² ostatních pozemků, zapsaných v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, katastrální území Velichov, přičemž vlastníky těchto nemovitostí do té doby byly Česká republika, správa nemovitostí ve vlastnictví státu - Pozemkový fond ČR, jemuž patřilo 27 m² zastavěné plochy, 91.410 m² jiných pozemků, obec Velichov, již patřilo 62.542 m² jiných pozemků,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

13): Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad České Budějovice, rozhodl

- a) dne 22. 10. 2003 pod č.j. OPÚ/R-100/03/939/96, s právní mocí dne 31.10. 2003, že Rudolf Czernin, nar. xxx (syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx), není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- b) dne 11. 10. 2006 pod č.j. 3301/2183/06-939/96-1/Val/0-R-63/06, s právní mocí dne 16.10.2006, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- c) dne 14. 12. 2006 pod č.j.3301/2742/06-939/96-1/Val/0-R-87/06, s právní mocí dne 18.12.2006, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- d) dne 18. 06. 2008 pod č.j.130714/1413/08-939/96-1/Val/0-R-42/08, s právní mocí dne 23. 06. 2008, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- e) dne 25. 09. 2008 pod č.j.130714/2336/08-939/96-1/Val/0-R-53/08, s právní mocí dne 30.09.2008, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- f) dne 21. 05. 2009 pod č.j.130714/1246/09-939/96-1/Val/0-R-27/09, s právní mocí dne 02. 06. 2009, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených,
- g) dne 09. 07. 2012 pod č.j.122378/2012-MZE-130714/939/96/Val-R-44/12, s právní mocí dne 12. 07. 2012, že Karl-Eugen Czernin, nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) není vlastníkem nemovitostí v tomto rozhodnutí uvedených, neboť nemovitosti specifikované v rozhodnutích nelze podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě) vydat, přičemž Rudolf Czernin, nar. xxx (syn a dědic Josefíny Czerninové, nar. xxx) a Karl-Eugen Czernin nar. xxx (syn a dědic Rudolfa Czernina, nar. xxx) získali jako náhradu za ně nárok na vydání nemovitostí v celkové hodnotě 1.731.830,55 Kč, vyčíslený podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky Ministerstva financí č. 316/1990 Sb.“

3. Proti tomuto rozsudku podaly v zákonné lhůtě odvolání obě obžalované, a to proti všem jeho výrokům, a poškozené Lesy České republiky, s.p., a Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, a to do výroku o náhradě škody.
4. Obžalovaná PhDr. Ivana O. ve svém odvolání obvodnímu soudu vytýká, že nepředvídatelně změnil svůj dosavadní názor ohledně trestnosti skutku, aniž by tuto změnu jakkoliv vysvětlil. Pokud se obvodní soud odvolává na svou povinnost podvolit se nadřízeným soudům, odvolatel připomíná, že Nejvyšší soud se nijak nevyjádřil ohledně skutečnosti, zda popsané jednání obžalovaných je či není trestným činem a v tomto směru rozhodně soud I. stupně nijak nezavázal. Naproti tomu Městský soud v Praze jako soud stížnostní ve svém usnesení ze dne 29.3.2017, sp. zn. 67To 79/2017, vyjádřil svůj názor k otázce subsidiarity trestní represe, kterou se obvodní soud, ač vázán názorem soudu nadřízeného, nijak nezabýval. K této otázce přitom obhajoba obžalované opakovaně argumentovala, když dle jejího názoru je obžalovaná souzena de facto nikoli za nedbalostní trestný čin, ale pro pracovní postup, z její strany vnímaný jako subjektivně správný, později však hodnocený jako nesprávný. Obhajoba je trvale přesvědčena, že jediný, byť nesprávný

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

postup při vydání správního rozhodnutí, nemůže být kvalifikován jako trestný čin. Pokud by úředníci pracovali pod takovouto hrozbou, měli by při své činnosti značně svázané ruce, jejich rozhodovací činnost by byla primárně vedena obavou z možného trestního postihu za právní názor, v důsledku čehož by bezpochyby postrádala jakýkoliv prvek požadované nezávislosti. Přitom objektivní nemožnost absolutní bezchybnosti rozhodovací praxe napříč právními obory a odvětvími je zákonodárcem přímo předjímana, když za tím účelem právní řád obsahuje širokou možnost užití řádných a mimořádných opravných prostředků. V této souvislosti poukazuje například na rozsudek Nejvyššího soudu, sp. zn. 8Tdo 1350/2013, zabývající se pochybeními soudce při rozhodovací činnosti, v němž se poukazuje na nutnost posuzování poměru nesprávných rozhodnutí oproti absolutnímu výčtu obdobných úkonů učiněných konkrétní osobou. Z toho odvolatel dovozuje, že ojedinělé pochybení lze stěží posuzovat jako trestný čin. Touto otázkou se však obvodní soud vůbec nezabýval, přičemž obžalované PhDr. O. je vytýkáno jediné údajné „pochybení“ za její čtrnáctileté působení na Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen Magistrát), k čemuž obhajoba doložila řadu ocenění její činnosti. Kromě toho obhajoba poukazuje na rozsah agendy, kterou v rámci své vedoucí pozice tato obžalovaná zastřešovala, a s tím související množství rozhodnutí, která signovala. K tomu odvolatel opět odkazuje na rozhodnutí zabývající se podobnou otázkou, v tomto případě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vydaná pod sp. zn. 13 Kss 3/2017 a 12 Ksz 7/2014, zabývající se opět subsidiaritou trestní represe, ale i formou zavinění u přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku.

5. Odvolatel přímo postrádá jakoukoliv úvahu obvodního soudu, proč zrovna údajné pochybení obžalovaných je třeba trestat v rámci trestního práva na rozdíl od možných pochybení jiných. Obecně je třeba potom konstatovat, že obě odvolatelky v napadeném rozsudku postrádají jakékoliv právní úvahy obvodního soudu, vedoucí jej k závěru o vině obžalovaných, přičemž jako nepřijatelné v tomto směru shledávají odvolání se obvodního soudu na výpovědi svědků, zejména JUDr. G. a JUDr. P., jimiž prezentované názory vzal obvodní soud za určující, aniž by uvedl názory vlastní, podepřené vlastním právním rozbohem a úvahami, vycházejícími jak z provedených důkazů, tak z právních předpisů.
6. Odvolatel se znovu zabývá otázkou příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaných a následkem, který je jim kladen za vinu, a pokrytím následku zaviněním obžalovaných. K tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 8Tdo 1254/2011 a 4Tz 9/86, a znovu zdůrazňuje, že úkolem obžalovaných bylo posoudit toliko požadovanou otázku státního občanství Josefiny Czerninové, nikoliv zkoumat, jak s daným rozhodnutím bude dále naloženo. Takový postup by byl navíc v rozporu s právy účastníků správního řízení, když by obžalované nerozhodovaly podle svého vědomí a svědomí v intencích a mantinelech správního řízení, ale jejich rozhodování by bylo ovlivněno hypotetickou obavou, zda by případně jimi vydané rozhodnutí nemohlo být použito způsobem, byť v obou případech legitimní a legální, který by v konečném důsledku mohl pro stát, který úřednice reprezentují, vyznít negativně. V této souvislosti odvolatelka poukazuje na postup státního zastupitelství v projednávané věci, když to zjevně nesleduje účel vymezený v trestním řádu, ale naopak zájem na dosažení odsuzujícího rozsudku, který by umožnil zvrátit rozhodnutí Magistrátu.
7. V této souvislosti potom odvolatel poukazuje na nutnost hodnocení počátku a běhu promlčecí doby, a to v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu v projednávané věci ze dne 23.11.2016, sp.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

zn. 3Tdo 1434/2015, když dovozuje, že počátek promlčení je třeba vztahovat k okamžiku vzniku těžšího následku, tedy škody dosahující částky nejméně 500.000 Kč, a následné plynutí pětileté promlčecí doby. Za této situace, kdy první majetek byl restituován od roku 2003, by k promlčení projednávaného skutku došlo nejpozději v roce 2008, zatímco k zahájení trestního stíhání došlo až 30.6.2014. V této souvislosti potom odvolatel připomíná článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož má každý právo, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem. Samotné trestní řízení trvá již bezmála sedm let a posuzovaný skutek se stal před dvaceti lety. Přitom již v roce 1999 probíhalo přezkumné řízení na Ministerstvu vnitra (dále jen MV), kdy stát měl veškeré podklady pro zvážení, zda jednání obžalovaných bude stíhat či nikoliv, přesto zůstal nečinným a nepodnikl žádné kroky k tomu, aby v návaznosti na rozhodnutí Magistrátu zabránil úspěšně uplatňovaným restitučním nárokům. Za této situace poptávka společnosti po trestním postihu obžalovaných zcela jistě již dávno vyprchala.

8. Odvolatelka znovu poukazuje na absenci konkrétního porušení povinností obžalovanou při vytýkaném postupu v podané obžalobě a napadeném rozsudku. Odvolává se v tomto směru na přístupnou judikaturu Nejvyššího soudu, zabývající se možnostmi, respektive nemožnostmi, trestního stíhání soudců za právní názor uplatněný v rozhodnutí, které je v pozdějším řízení zrušeno, za nesprávný postup ve věci, za nerespektování judikatury, za průtahy v řízení apod. (viz rozsudky Nejvyššího soudu, sp. zn. 7Tz 179/99 a 8Tdo 1350/2013), k čemuž uzavírá, že nelze-li stíhat soudce, stěžít lze stíhat „toliko“ úředníka při aplikaci zásady a maior ad minus. Odvolatelka přitom zcela postrádá v napadeném rozsudku rozbor toho, jak měly obžalované vědět, že rozhodují špatně, co měly udělat pro to, aby dospěly ke „správnému“ výsledku. Připomíná výjimečnost posuzování této problematiky bez předchozích zkušeností s ní a pramalého až mizivého administrativního a materiálového zajištění úřadů, správních orgánů, při absenci jakékoliv provázané komunikační sítě mezi jednotlivými úřady v té době. Jednalo se o problematiku, u níž prakticky neexistovala žádná rozhodovací praxe a metodická doporučení. Pokud státní zastupitelství argumentuje tím, že při rezignaci na trestní postih obviněných by byl dán signál úředním osobám rozhodujícím o právech a povinnostech jiných, že mohou rozhodovat podle své libovůle, protože bude-li jejich rozhodnutí vadné, žádný postih jim nehrozí, není zřejmé, v čem jsou znaky libovůle spatřovány. V postupu obžalovaných nebyl shledán žádný kalkul, úmysl či nedbalost, když naopak Mgr. S. podle svého nejlepšího přesvědčení a s, v té době, dostupnou technickou a podkladovou podporou, provedla samostatnou vyhledávací a analytickou práci, a to dokonce za konzultace s ministerskými úředníky, což jistě nelze označit za nedbalý přístup, natož za něj trestat. Kromě toho poukazuje na to, že nemá právnické vzdělání a její role vedoucího odboru byla rolí především manažerskou.
9. Namítá, že pokud je jí vytýkána ignorance rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998, sp. zn. VV-288/98 – SV/124, v odůvodnění napadeného rozsudku zcela chybí jakékoliv upřesnění této výtky, a to za situace, kdy předmětné rozhodnutí nebylo součástí správního spisu a obžalovaná jej tak logicky nemohla ignorovat jestliže o něm nevěděla. Zde odvolatelka znovu připomíná, že v posuzované době nebyla k dispozici žádná databáze pravomocných správních rozhodnutí. Poukazuje přitom na stanovisko MV ze dne 17.8.1998, na něž se rovněž napadený rozsudek ve skutkových zjištěních odvolává, nicméně v tomto dokumentu není jakákoliv zmínka o rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci shora citovaném, které nabylo právní moci ve spojení s MV ze dne 17.6.1998, č. j. VS/2-51-5403/94, týkající se Eugena Czernina.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

10. Je-li obžalovaným vytýkáno, že nezjišťovaly, zda skutečně Josefina Czerninová zemřela či nikoliv, obvodní soud ignoroval výpověď Mgr. S., že správní spis přiložený ke spisu trestnímu není kompletní, když neobsahuje listiny, které sama pořídila, do spisu vložila a z nichž citovala, stejně jako poznámky, které si činila. Jestliže policejní orgán prokazatelně nezajistil kompletní spis, nemůže být tato skutečnost přičítána k tíži obžalovaným, ale naopak se musí odrazit v aplikaci zásady in dubio pro reo. Přitom odvolatelka naprosto postrádá v napadeném rozsudku zdůvodnění vztahu zkoumání data smrti Josefiny Czerninové k nastalému následku.
11. Ohledně možnosti změnit rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 odvolatelka zdůrazňuje, že se jedná o posouzení otázky právní, kterou není možné vyřešit odvoláním na svědecké výpovědi, jak učinil obvodní soud, tedy zejména na výpověď JUDr. Kateřiny G., která navíc ve své výpovědi uvedla, že původní rozhodnutí mohlo být v odvolacím správním řízení rovněž změněno. Taková pravomoc potom vyplývá přímo z ustanovení § 59 odst. 2 zák.č. 71/1967 Sb., o správním řízení ve znění účinném v rozhodné době. K možnosti takového postupu potom odvolatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8Afs 15/2007.
12. K vytýkanému údajnému nesprávnému výkladu a aplikaci ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., odvolatelka namítá, že Mgr. S. dovodila skutečnost, že Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství jako manželka československého státního občana nikoliv z pouhé skutečnosti, že Eugen Czernin podal dne 15.11.1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 citovaného ústavního dekretu, ale ze skutečnosti plynoucí z dobového materiálu, že žadateli bylo vydáno prozatímní potvrzení o státním občanství, což vyplývá z části Knihy evidence žádostí ve věcech státního občanství podaných Okresnímu národnímu výboru v Jindřichově Hradci, v níž byla u záznamu o žádosti Eugena Czernina vepsána poznámka o vydání osvědčení podle § 2 odst. 2 dekretu žadateli dne 17.11.1945. Na základě toho obžalovaná usoudila, že Eugenu Czerninovi bylo prozatímní osvědčení vydáno. Z toho tedy vyplývá, že ve vytýkaném rozhodnutí nešlo ze strany obžalovaných o žádnou libovůli. Obvodní soud však uvedený záznam, resp. postup obviněných vůbec nevzal v patrnost, ačkoliv byl součástí trestního spisu. Zde se opět odvolatelka zabývá kárnou judikaturou, kterou lze shrnout tak, že kárně postihnout lze pouze za excesivní právní výklad, tedy právní názor neuhajitelný. Z tohoto pohledu pak musí být konkrétní posouzení, k čemuž však v napadeném rozsudku nedošlo.
13. K otázce uplatněného adhezního nároku obhajoba opakovaně argumentovala ustanovením § 420 zák.č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dle něhož je škoda způsobena právnickou osobou anebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použily. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle citovaného ustanovení neodpovídají. Obhajoba tak připomíná, že i v trestním řízení je v rámci řízení adhezního třeba uplatňovat civilní předpisy při stanovení odpovědnosti za škodu. I konstantní judikatura se zabývá tím, že v trestním řízení nelze požadovat náhradu škody po zaměstnancích, k čemuž odvolatelka poukazuje například na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6Tdo 499/2014, 5 Tdo 44/2016 či 4Tz 3/2004. Obžalovaná PhDr. O. přitom vydala rozhodnutí Magistrátu jako vedoucí Odboru vnitřní správy Magistrátu, tedy v rámci plnění svých pracovních povinností. Bez ohledu na posouzení viny obžalovaných by jim tedy nemohla být uložena povinnost nahradit komukoliv případně vzniklou škodu, neboť

pasivně legitimovaným subjektem by v takovém případě byl Magistrát, respektive hlavní město Praha, jako zaměstnavatel obžalovaných. Kromě toho obhajoba namítla promlčení vznesených nároků.

14. V neposlední řadě poukazuje odvolatelka na skutečný účel trestního řízení, evidentně nespočívající v ochraně společnosti před kriminalitou, při trestním stíhání probíhajícím po dvaceti letech. Poukazuje na konstatování učiněné v odvolání ze dne 14.9.2018, že by vedle obviněných měla být před soud postavena další osoba, která svým laxním přístupem zavinila, že předmětné nezákonné rozhodnutí nebylo následně v době, kdy to bylo možné, zrušeno. Obhajoba se ptá, zda skutečně tuto osobu není možné ustanovit či by se to jevilo neúčelným, neboť by to „nepomohlo“ zrušení předmětného rozhodnutí Magistrátu. Takový postup státu označuje za nepochopitelný, když stát, místo předvídatelného způsobu řešení při řádné aplikaci správního řádu, se rozhodl raději stíhat obě obviněné. Přitom rozhodnutí Magistrátu mohlo a může být zrušeno postupem dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu. Obhajoba v této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 30A 65/2013, ze dne 12.1.2017, kterým byl řešen případ, kde bylo zpochybněno vydání potvrzení o státním občanství ze dne 19.3.1999, přičemž v době vydání napadeného potvrzení existovaly relevantní důkazy, který tehdy příslušnému okresnímu úřadu nebyly předloženy a nebyly získány ani provedeným archivním šetřením. Citovaný rozsudek takový postup připouští, přičemž se jedná o zcela obdobný případ. Obdobně potom bylo zrušeno osvědčení o státním občanství České republiky vydané dne 11.7.2001 rozhodnutím Magistrátu ze dne 14.2.2011, č.j. S-MHMP 856934/2010, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27.6.2013, sp. zn. 7A 86/2011. Obhajoba si tedy klade otázku, proč v posuzované věci nepostupoval stát obdobným způsobem.
15. Odvolatelka v závěru svého odvolání shrnuje, že svoji funkci vykonávala, jak nejlépe dovedla, podle svého vědomí a svědomí, před soudem se nyní zodpovídá pouze pro právní názor referentky, který do správního rozhodnutí připustila, je tedy trestána pro právní názor dokonce nikoliv svůj, a to na základě právního názoru soudu, který je ve svém důsledku nadán určitými autoritativními důsledky, nicméně v podstatě zde stojí proti sobě dva právní názory. Pokud jde o zavinění obžalované, toto je jí vytýkáno jako prosté pochybení ve formě nevědomé nedbalosti, v podstatě tak, že obžalované měly rozhodovat lépe. Zcela zde absentuje pohnutka, když naopak obžalovaná je více než dvacet let svědomitou a odpovědnou úřednicí, jejíž práce byla vždy vysoce hodnocena. Postrádá i požadavek na individuální prevenci. Za situace, kdy po celou dobu dvaceti let od vydání inkriminovaného rozhodnutí vedla řádný a příkladný život, trestní represe vůči ní se tak jeví zcela nedůvodnou, stejně tak riziko „recidivy“ je u ní zcela nulové. Je-li stíhána za rozhodnutí učiněné před dvaceti lety, je třeba trestní řízení vnímat jako neadekvátní, nešetrné a nerespektující základní principy trestního práva.
16. Obhajoba je tak přesvědčena, že předmětný skutek není trestným činem, proto navrhuje, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a sám obžalovanou PhDr. Ivanu O. podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby zprostil.
17. Obžalovaná Mgr. Markéta S. ve svém odvolání uplatnila obdobné námítky jako obžalovaná PhDr. Ivana O. Nadto zdůrazňuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, z něhož nelze zjistit, které skutečnosti vzal soud za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, což odporuje §

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

125 odst. 1 trestního řádu. Zvláště vytýká, že obvodní soud v hodnocení napadeného rozsudku vůbec nepracoval s provedenými listinnými důkazy, což samo o sobě znamená takovou vadu, která brání přezkoumání napadeného rozsudku a řádnému uplatnění práva obžalované na obhajobu. Namítá, že obvodní soud neprovedl důkazy správními spisy, v důsledku čehož nemohlo být zjištěno, zda tyto spisy jsou úplné, což obhajoba od počátku namítala (spis vedený Magistrátem i MV, z něhož vůbec není patrné, jak přezkumné řízení skončilo). Právě tato okolnost je rozhodná pro posouzení věci, neboť pokud by přezkumné řízení MV bylo dovedeno do konce a bylo by vydáno rozhodnutí, jehož koncept byl připraven, došlo by již v roce 1999 ke zrušení inkriminovaného rozhodnutí Magistrátu, které by tak nadále již nemohlo způsobovat jakékoliv právní účinky. Při neúplnosti správního spisu MV přitom nelze zjistit, z jakého důvodu rozhodnutí o zrušení mimo odvolací řízení nebylo vydáno a zda případně MV neshledalo rozhodnutí Magistrátu věcně správným. Přitom vydání zrušujícího rozhodnutí bylo procesně možné, neboť zemřelá osoba Josefina Czerninová z něho nemohla nabýt práva v dobré víře již z pouhého faktu, že u zemřelého dobrá víra nepřipadá v úvahu.

18. Pokud jde o důkazní situaci, odvolatelka vytýká obvodnímu soudu neprovedení důkazů navrhovaných obhajobou a tím opět porušení jejího práva na spravedlivý proces. Navrhovala důkazy k prokázání náležité péče vynaložené Mgr. Markétou S. při přípravě inkriminovaného rozhodnutí (a to zejména výpovědi svědků, jak jejích kolegů, tak pracovníků MV ČR, s nimiž problematiku konzultovala, a úplným odvolacím spisem Magistrátu). K věcné správnosti inkriminovaného rozhodnutí potom obhajoba setrvala na svém návrhu na doplnění dokazování ze dne 2.10.2018, a to zejména listinami obsaženými v neúplném magistrátním spisu, vztahujícími se k jejich žádostem o zachování, respektive vrácení československého občanství. Další návrhy na doplnění dokazování směřovaly k prokázání poměrů na pracovišti, k posouzení okolností, za kterých svou činnost vykonávala, z čehož by bylo možno učinit závěr o existenci či neexistenci jejího případného zavinění (jednalo se zejména o technické a informační vybavení a podmínky a další vzdělávání zaměstnanců s ohledem na složitost agendy, kterou zpracovávali).
19. Pokud jde o vytýkanou nesprávnost inkriminovaného rozhodnutí jak procesní, tak věcnou, obhajoba poukazuje na zrušení správního rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998, sp. zn. VV-288/98-SV/124, a chybnost stanoviska MV ze dne 17.8.1998, č. j. VS/2-51/5403/94, jejichž údajné nerespektování je obžalovaným kladeno za vinu, a to s odkazem na zrušující rozsudek Vrchního soudu, sp. zn. 7A 51/1998. Odvolatelka dále poukazuje na odborné stanovisko, které učinila součástí své obhajoby, zabývající se konkrétními otázkami správního řízení a možnými postupy dle aktuálního účinného správního řádu. Odmítnutí těchto navrhovaných důkazů obvodním soudem odvolatelka považuje za nejen porušující její právo na spravedlivý proces, ale ze strany obvodního soudu především za neodůvodněné.
20. V důsledku shora uvedených nedostatků důkazního řízení potom odvolatelka vytýká soudu I. stupně neúplné zjištění skutkového stavu, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaná při vydání inkriminovaného rozhodnutí provedla nesprávný výklad a aplikaci ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., a to v otázce posouzení, zda v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství Josefínou Czerninovou takto učinila skutečně jako manželka československého státního občana, a to za situace, kdy důkazy obsažené ve spisu Magistrátu umožňovaly učinit závěr, že Eugenu Czerninovi bylo vydáno prozatímní osvědčení a bylo tak na

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

něj pohlíženo jako na československého občana. Pokud jde o stanovisko MV ze dne 17.8.1998, které bylo citováno v rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10.9.1998, č.j. 4225/98, obvodní soud zcela ignoroval nejen namítanou zjevnou chybnost tohoto nezávazného stanoviska v otázce právního názoru, ale i samotný fakt, že bylo vydáno v „živé kauze“ v rozporu se zásadou víceinstančnosti správního řízení, kromě toho tímto stanoviskem nebyl Magistrát při svém rozhodování vázán. Jestliže je obžalované vytýkáno, že nezjistila datum úmrtí Josefiny Czerninové, obhajoba opět namítá neúplnost správního spisu, v němž byl úmrtní list původně založen, dále namítá, že fakt, že Josefina Czerninová zemřela před dokončením řízení, byl mimo jakoukoliv pochybnost. Za této situace by ani nezjištění konkrétního data úmrtí nemohlo mít na výsledek řízení vliv a není tak zřejmé, v čem měla spočívat protiprávnost „nezjištění zjištěného“. K vytýkanému ignorování pravomocného rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci (ze dne 6.3.1998) o posouzení žádosti Rudolfa Czernina o vydání osvědčení o státním občanství České republiky jeho otci, Eugenu Czerninovi, odvolatelka opět poukazuje na zrušující rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7A 51/1998, jakož na opakovanou skutečnost, že toto rozhodnutí neměl Magistrát v době přípravy rozhodnutí inkriminovaného k dispozici. Stejně tak odvolatelka odmítá, že by v době vydání inkriminovaného rozhodnutí měla vědomí o účelu jeho vyžádání, ale především odmítá, že by takovou otázku měla či vůbec mohla ve státoobčanském řízení brát do úvahy.

21. Rovněž Mgr. S. vytýká obvodnímu soudu, že při přijetí svého rozhodnutí dle odůvodnění napadeného rozsudku vyšel prakticky pouze z výpovědí svědků JUDr. Kateřiny G. a JUDr. Oldřicha P., zaměstnanců MV, oddělení státního občanství a matrik, přičemž posouzení správnosti rozhodnutí Magistrátu ze dne 6.1.1999, č.j. OVS 2331/1998/SE, je otázkou právní, kterou si obvodní soud měl vyřešit sám. V tomto směru navíc obvodní soud zcela pomíjí, že odvolací rozhodnutí Magistrátu bylo rozhodnutím deklaratorním, nikoliv konstitutivním, k němuž došlo za situace, kdy Josefina Czerninová zemřela, aniž by o její žádosti bylo rozhodnuto, tedy v souladu s § 4 odst. 2 dekretu na ni bylo nahlíženo jako na československou občanku. Navíc je třeba mít na zřeteli, že za situace, kdy inkriminované rozhodnutí nebylo zrušeno, zůstává nadále pravomocným, což obrací pozornost na ust. § 9 tr.řádu, zejména jeho odstavec 2., dle něhož orgány činné v trestním řízení nejsou oprávněny řešit samostatně předběžné otázky týkající se osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních, jestliže rozhodnutí o takové otázce nebylo ještě vydáno, vyčkají jeho vydání. Dle názoru obhajoby tak § 9 tr.řádu brání v trestním řízení samostatně posuzovat otázku státního občanství Josefiny Czerninové.
22. Kromě nesprávného hodnocení provedených důkazů či jeho absenci a neprovedení důkazů navrhovaných obhajobou rozhodných pro posouzení věci, vytýká odvolatelka obvodnímu soudu selektivní přístup k důkazům, na něž se obvodní soud odvolává, zejména k výpovědím svědků JUDr. G. a JUDr. P.
23. Obhajoba se pak zabývá znaky skutkové podstaty trestného činu, jímž byla uznána vinnou. Namítá, že z její strany k naplnění těchto znaků nedošlo. Předně na její straně absentuje nedbalost při přípravě inkriminovaného rozhodnutí, když nebylo prokázáno, že by nepostupovala pečlivě a zodpovědně. Naopak ze správního spisu a z odůvodnění jí připraveného rozhodnutí vyplývá, že shromáždila řadu podkladů, jimiž se také řádně zabývala, a provedla hodnocení shromážděných důkazů v souladu se zásadami a normami správního řádu, aniž by se dopustila excesu z volného

hodnocení důkazů. Ani právní úvahy, jimiž byla jak z procesního, tak hmotně právního hlediska vedena, nevybočují z mezí úvah, které mohou být rozumně z rozhodných právních norem vyvozovány. Nic takového jí ostatně napadený rozsudek ani nevytýká. Pokud jde o procesní postup, řídila se obžalovaná stanoviskem MV ze dne 17.8.1998 a jestliže soud odkazoval na výpověď svědka P., že v odvolacím řízení mělo rozhodovat MV, nikoliv Magistrát, z tohoto stanoviska MVz roku 1998 nic takového nevyplývá. Zcela potom postrádá odvolatelka posouzení subjektivní stránky ve vztahu k následkům, když znovu namítá, že správní úředník na úseku státního občanství nemůže a nesmí při rozhodování o zjištění státního občanství jakkoliv zjišťovat informace o majetkových, respektive potenciálně majetkových, poměrech žadatele, a to ani ve vztahu k případným restitučním nárokům.

24. Obhajoba obžalované Mgr. S. dále namítá, že v roce 1999 nebyla ve vztahu k inkriminovanému rozhodnutí veřejným činitelem, neboť neměla rozhodovací pravomoc.
25. Dále obhajoba polemizuje s otázkou zmaření nebo podstatného ztížení důležitého úkolu a poukazuje na odborné publikace, dle nichž dobový výklad ust. § 159 tr. zák. se vztahuje jen na závažné případy porušování povinnosti veřejného činitele z nedbalosti, kdy subjektem může být pouze veřejný činitel. Přitom znění skutkové podstaty tohoto trestného činu je dosti vágní, což v sobě skrývá potenciální nebezpečí účelové aplikace, která je v projednávané věci zjevná a není ani zpochybňována. Jednoduše řečeno, nelze klást rovnítko mezi chybné rozhodnutí a nedbalost napadený rozsudek v tomto směru zcela postrádá důvody, proč právě v daném případě jde o nedbalost, když potom by se muselo a musí jednat o nedbalost v každém případě správního či soudního rozhodnutí, které je následně shledáno chybným.
26. Namítá též, že se obvodní soud vůbec nezabýval otázkou příčinné souvislosti mezi vydaným rozhodnutím a jednotlivými restitučními řízeními, tedy jakou roli v těchto řízeních vydané rozhodnutí sehrálo a zda v nich bylo správně posouzeno. V této souvislosti opět nelze přehlédnout přezkumné řízení prokazatelně v roce 1999 probíhající na MV, jehož výsledek de facto z připojeného správního spisu nevyplývá, nicméně jak za situace, kdy by inkriminované rozhodnutí Magistrátu v přezkumném řízení bylo zrušeno nebo naopak, tedy by potvrdovalo správnost rozhodnutí Magistrátu, v obou případech by došlo k přerušení příčinné souvislosti. Nakonec je třeba připomenout, že škoda, ačkoliv podmiňuje použití vyšší trestní sazby dle odst. 2 příslušného ustanovení trestního zákona, nebyla ve věci vůbec zjišťována.
27. Odvolatelka pak obvodnímu soudu vytýká, že se vůbec nezabýval inkriminovaným rozhodnutím Magistrátu, které je obžalovaným vytýkáno, z hmotně právního hlediska a nespécifikoval tak, v čem konkrétně spatřuje pochybení a tedy protiprávní jednání obžalovaných. Byť obhajoba setrvává na právním názoru opřeném o ust. § 9 odst. 2 tr.řádu o vázanosti orgánů činných v trestním řízení rozhodnutími ve věci osobního stavu, i pokud by obvodní soud tento názor nesdílel, byl povinen v rámci předběžné otázky provést úvahy o nezákonnosti inkriminovaného rozhodnutí a poměřit následně takovou „nezákonnost“ optikou trestního práva. Je totiž vyloučeno, aby jakákoliv nezákonnost právního rozhodnutí založila trestně právní odpovědnost, v takovém případě by se totiž trestní řízení stalo dalším mimořádným opravným prostředkem, resp. jeho cestou ke změně jakéhokoliv rozhodnutí. Kromě toho je třeba přistupovat k posuzované otázce z pohledu její obtížnosti a vývoje rozhodovací praxe v běhu let, nikoliv na základě judikatury či praxe správního

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

orgánu vybudované mnohaletým řešením obdobných případů a právních otázek. S přirozeným vývojem judikatury a praxe jsou spojeny instituty opravných prostředků a možnosti soudního přezkumu, k trestně právní korekci dochází pouze v případech zjevných excesů, kterým však posuzovaná věc není. Obvodní soud se však hodnocení hmotně právní správnosti inkriminovaného rozhodnutí zcela vyhnul a svůj závěr o jeho pochybnosti postavil (aniž by bylo zřejmé, na základě jakého zákonného ustanovení k takovému závěru došel) na údajném procesním pochybení měnícího rozhodnutí, namísto rozhodnutí zrušujícího a vrácení k novému rozhodnutí Obvodnímu úřadu Praha 1 se závazným pokynem. Aniž by se obhajoba s takovým závěrem ztotožňovala, připomíná, že ani takovýto postup, vydávaný za správný by na výsledku řízení nemohl ničeho změnit, neboť by obvodní úřad pro Prahu 1 byl rozhodnutím úřadu nadřízeného vázán.

28. Dále odvolatelka poukazuje na pravý a nikterak neskryvaný účel tohoto trestního řízení, který považuje za zcela nepřijatelný a nemající oporu v trestním řádu ani v trestním zákoně. Naopak postup zvolený orgány činnými v trestním řízení je v naprostém rozporu s obecně uznávanou a ústavně předepsanou zásadou ultima ratio vlastní trestnímu řízení, k čemuž odvolatel odkazuje na příslušnou judikaturu. Připomíná, že chyby podobného typu, jaké jsou vytýkány obžalovaným, se běžně řeší v pracovně právních, popřípadě kázeňských, řízeních a ani uplynutí lhůt pro projednání těchto věcí v kázeňském řízení nemůže být důvodem pro přerazení do etáže trestního řízení. V tomto směru je odvolatel toho názoru, že měl být v souladu s ust. § 2 odst. 1 tr. zákoníku aplikován na posuzovaný případ tento aktuálně účinný trestní kodex a jeho ustanovení § 12 odst. 2.
29. Odvolatelka opět zdůrazňuje délku probíhajícího trestního řízení, jeho faktické zahájení patnáct let po vydání předmětného rozhodnutí a v současné době k tomuto datu uplynuvší dobu dvaceti let. Poukazuje na to, že tento fakt se nemohl neprojevit na kvalitě a úplnosti shromážděných důkazů a na jejich věrohodnosti, k čemuž zejména připomíná neúplné správní spisy a paměťovou stopu vyslychaných svědků. Tyto skutečnosti však nelze přičítat k tíži obžalovaných, ale naopak neúplnost a rozpornost důkazů je třeba akcentovat při uplatnění zásady in dubio pro reo. Znovu potom vznáší námitku promlčení z důvodu nepřijatelnosti přičítat obžalované Mgr. S. vznik značné škody a tím nemožnost kvalifikace dle ust. § 159 odst. 2 tr. zák. Setrvává na svém stanovisku, že i při použití této právní kvalifikace by k promlčení trestní odpovědnosti obžalované již došlo, neboť účinek by nastal prvním vydáním věci v restitučním řízení potomkům Josefíny Czerninové, když takový účinek může nastat jen jednou a dalším vydáním věci nenastává znovu, toliko se mění výše škody. Jiný výklad by vedl k absurdnímu důsledku několikerého běhu promlčecí doby a v konečném důsledku k porušení zásady ne bis in idem. K této otázce potom poukazuje na porušení ústavní zásady zákazu retroaktivity v trestním právu dle čl. 40 Ústavy ČR, když trestní zákon v době obžalobou tvrzeného spáchání trestného činu neobsahoval ustanovení, dle kterého by doba promlčení trestního stíhání počínala běžet v jiný moment, nežli dokonáním skutku. Ustanovení aktuálně účinného trestního zákoníku v jeho § 34, nelze s ohledem na zákaz retroaktivity aplikovat. Pokud bylo Nejvyšším soudem v předchozím řízení odkazováno na to, že odchýlný počátek běhu promlčecí doby u trestných činů, u kterých je znakem skutkové podstaty účinek, jak jej upravuje § 34 tr. zákoníku není novum, ale jde o závěry, k nimž v této otázce dospěla trestně právní teorie a praxe, obhajoba tvrdí, že důkazy o tom, že by se judikатурní praxe klonila k uvedeným závěrům pocházejí až z období po roce 1999, ve kterém mělo ke spáchání trestného činu dojít. Aplikace takového výkladu, resp. judikatury, je proto v rozporu se zákazem aplikace retroaktivního výkladu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

Zde obhajoba poukazuje i na rozdílnou délku promlčecí doby dle závažnosti jednotlivých skupin trestných čin, přičemž uvedený výklad by vedl k absurdním závěrům, kdy k promlčení nedbalostního trestného činu by mohlo dojít později, nežli k promlčení například trestného činu vraždy. Takto extenzivní výklad by v krajním případě mohl vést k situaci, kdy by se trestnost určitého nedbalostního přečinu nepromlčela nikdy, protože by jím vyvolaná škoda mohla narůstat neustále. Obhajoba považuje výklad promlčení v projednávané věci za extrémně extenzivní, popírající smysl institutu promlčení a zasahující do práva obžalovaných na spravedlivý proces.

30. Navrhuj proto, aby napadený rozsudek byl v celém rozsahu zrušen a obžalovaná Mgr. Markéta S. zproštěna obžaloby minimálně proto, že skutek není trestným činem, pokud se vůbec stal.
31. Dále se proti rozsudku odvolali poškozené Lesy České republiky, s.p., a Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, které směřují své odvolání proti výroku o náhradě škody, kterým byly odkázány se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť jsou toho názoru, že pro rozhodnutí o jejich nároku měl obvodní soud dostatek podkladů, když oprávněnost jejich nároků byla v trestním řízení dostatečně prokázána a jeho doložily znaleckými posudky.
32. Poškozený Lesy České republiky, s.p., navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody, a to tak, že odsouzeným PhDr. Ivaně O. a Mgr. Markétě S. uloží povinnost uhradit poškozenému společně a nerozdílně škodu za neoprávněně vydané nemovitosti specifikované v rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27.10.2005, sp. zn. 9C 435/2003, a v rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 16.5.2012, sp. zn. 6C 299/2003, a to ve výši ceny obvyklé těchto nemovitostí 102.936,920 Kč, a náklady na vypracování znaleckých posudků ve výši 87.640 Kč, celkem tedy 103.024.560 Kč, případně, aby zrušil výrok o náhradě škody a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.
33. Poškozená Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil ve výroku o náhradě škody, a to tak, že v odsuzujícím rozsudku uloží obžalovaným PhDr. Ivaně O. a Mgr. Markétě S. povinnost společně a nerozdílně nahradit jí škodu v celkové výši 138.500 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku, případně aby výrok o náhradě škody zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.
34. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaných odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlédl, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům.
35. Odvolací soud připomíná, že ve věci se jedná de facto o čtvrté rozhodnutí nalézacího soudu. Nejprve obvodní soud 1 usnesením ze dne 25.5.2015, sp. zn. 3T 40/2015, trestní stíhání obou obžalovaných zastavil podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu, z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu, tedy pro jeho promlčení. S tímto rozhodnutím se Městský soud v Praze jako soud stížnostní ztotožnil, když svým usnesením ze dne 16.7.2015, sp. zn. 67To 231/2015, zamítl stížnost státního zástupce. V tomto rozhodnutí se přitom stížnostní soud zabýval otázkou promlčení i z

pohledu odpovědnosti obžalovaných za následek, tedy z pohledu příčinné souvislosti mezi jejich jednáním a jim k tíži přičítanou škodou, a v návaznosti na to uplynutím promlčecí lhůty včetně aplikace právní úpravy, tedy trestního zákona či trestního zákoníku. Nejvyšší soud jako soud dovolací však usnesením ze dne 23.11.2016, sp. zn. 3Tdo 1434/2015, obě shora citovaná usnesení, tedy usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25.5.2015, sp. zn. 3T 40/2015, a na ně navazující usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16.7.2015, sp. zn. 67To 231/2015, zrušil a Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud se v tomto rozhodnutí vyjádřil k otázce promlčení v projednávané věci, a to na straně 14-16. V tomto rozsahu jsou tedy samozřejmě soudy nižších stupňů rozhodnutím Nejvyššího soudu vázány, proto se ani odvolací soud námitkami obhajoby v otázce promlčení trestní odpovědnosti obžalovaných, uplatněnými v nyní podaných odvoláních, dále nezabýval, neboť jde o věc v projednávané věci již řešenou, a to i v rámci mimořádného opravného prostředku.

36. Následovalo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31.1.2017, sp.zn. 3T 40/2015, jímž byla věc podle § 188 odst. 1 písm. e)tr. řádu vrácena státnímu zástupci k došetření, to však bylo zrušeno ve stížnostním řízení usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.3.2017, sp.zn. 67To 79/2017, kdy obvodnímu soudu bylo zároveň uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
37. Obvodní soud pro Prahu 1 dalším usnesením ze dne 27.4.2017, sp. zn. 3T 40/2015, trestní stíhání obou obžalovaných opět zastavil, tentokrát z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 písm. c), tr.řádu tedy proto, že účelu trestního řízení již bylo dosaženo. I toto rozhodnutí bylo pro Městský soud v Praze jako soud stížnostní akceptovatelné, proto svým usnesením ze dne 13.7.2017, sp. zn. 67To 224/2017, zamítl stížnost státního zástupce. Nejvyšší soud však k dovolání Nejvyššího státního zástupce obě shora citovaná usnesení opět zrušil a Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud přitom pro aplikaci ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) tr.řádu neshledal podmínky, a to zejména v tom, že ani jedna z obviněných neprojevila žádnou sebereflexi, natož snahu odstranit škodlivé následky. Nejvyšší soud přitom poukazuje na to, že jak z odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, tak soudu stížnostního vyplývá, že nezpochybnují, že k jednání obžalovaných došlo, nicméně neoznačují je za trestné. V takové situaci však nelze aplikovat ustanovení o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 2 písm. c) tr.řádu.
38. Poté rozhodl obvodní soud nyní napadeným rozsudkem, a to poté, co ve věci nařídil hlavní líčení a provedl dokazování. K odvolání obou obžalovaných a výše citovaných poškozených (ve výroku tohoto rozsudku) rozhodoval ve věci Městský soud v Praze již jednou, dne 19. 9. 2019, kdy ve veřejném zasedání roizsudkem dle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a znovu rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. řádu sám tak, že obě obžalované dle § 226 písm. b) tr. řádu v plném rozsahu zprostil obžaloby pro výše citované jednání kvalifikované jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti dle § 159 odst. 1 odst. 2 písm. b) tr. zák., a současně dle § 229 odst. 3 tr. řádu všechny poškozené odkázal s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, dle § 256 tr. řádu pak zamítl odvolání poškozených Lesy ČR, s.p., a České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Toto zprošťující rozhodnutí odvolací soud pak podrobně odůvodnil v odst. 34 až 65 písemného vyhotovení zprošťujícího rozsudku. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího podal v zákonné lhůtě dovolání. Nejvyšší státní zástupce v nejspěchu obou obžalovaných a

rozsudek napadený dovoláním byl následně usnesením Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 3Tdo 134/2020, v neveřejném zasedání dle § 265k odst. 1 tr. zákoníku, za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. řádu, zrušen, podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. řádu byla zrušena i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu bylo příkázáno Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

39. V odůvodnění výše citovaného rozhodnutí Nejvyšší soud sice konstatuje, že rozhodnutí odvolacího soudu splňuje formálně všechny kvality, nicméně se neztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze, že v jednání obžalovaných nelze shledat naplnění subjektivní stránky trestného činu dle § 159 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. v jeho nedbalostní formě, přičemž pak definuje uvedený trestný čin, jakož vymezuje a pojmy nedbalosti dle § 16 odst. 1 tr. zákoníku (§ 5 tr. zák.), a to vědomé i nevědomé, poukazuje na to, že kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachování určité míry opatrnosti, která je určována jednak objektivními okolnostmi spojenými se skutkem, jednak subjektivními dispozicemi konkrétního pachatele při předvídání možnosti způsobení škodlivého následku.
40. V tomto směru pak uvádí, že nalézací soud ve svém odsuzujícím rozsudku shledal, že obě obžalované se jednání, které je jim kladeno za vinu, dopustily v nevědomé nedbalosti, kdy uvedl, že: *„nevěděly, že svým jednáním mohou takové porušení zákona způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měly a mohly, neboť soud přihlédl zejména k jejich odborným znalostem.“* Zároveň poukazuje na to, že odvolací soud se s tímto závěrem neztotožnil a uvedl, že nalézací soud se dostatečně otázkou, zda *„postup obžalovaných byl hrubě excesivní či vykazoval znaky svévole, z čehož by bylo možno usuzovat na naplnění subjektivní stránky žalovaného trestného činu, byť ve formě nevědomé nedbalosti, nezapomínal“*.
41. Dovolací soud uvedlo ve vztahu k nevědomé nedbalosti, že tato je vymezena tak, že: *pachatel nevěděl, že svým jednáním může takový následek (porušení nebo ohrožení zájmu) způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a o mohl.* Při nevědomé nedbalosti se vychází z *možnosti znalosti*, která se zkoumá na *základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele*, neboť trestní zákoník (trestní zákon) zakládá odpovědnost za trestné činy spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti, předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem. Konstatuje, že *objektivní vymezení míry potřebné opatrnosti* žádá od každého zpravidla stejnou míru opatrnosti, jen výjimečně od některých skupin osob vykonávajících určité povolání nebo zaměstnání (lékaři, řidiči, stavební technici, atd.) žádá určitou vyšší míru opatrnosti, která je však potom zase stejná u každého, kdo takové povolání nebo zaměstnání vykonává, přičemž rozsah náležité opatrnosti je třeba zpravidla zkoumat na podkladě zvláštních právních předpisů, technických norem nebo zvláštních uznávaných pravidel (např. v medicíně, tzv. postup lege artis), která vyplývají z daného stavu vývoje odborných znalostí v určitém oboru zachycených zvláště ve specializované literatuře. Nejvyšší soud pak uvádí, že *subjektivní vymezení míry opatrnosti* vyžaduje, aby mimo míry povinné opatrnosti (objektivní kritérium) bylo vzato v úvahu i subjektivní vymezení, které spočívá v *míře opatrnosti, kterou je schopen pachatel vynaložit v konkrétním případě*, je to tedy *individuální hledisko*. O zavinění z nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (ale i vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), jde tedy jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo

ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem jsou dány současně. Nedostatek jedné z těchto složek znamená, že čin je nezaviněný. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak *vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, inteligence apod.)*, jednak *okolnosti konkrétního případu at' existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané*. Mezi porušením potřebné míry opatrnosti a následkem musí být *příčinná souvislost*, pokud jde o příčinnou souvislost v případě nedbalosti, je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout (zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu).

42. S ohledem na shora uvedené pak dovolací soud konstatuje, že specifikum trestného činu, který je obžalovaným kladen za vinu, je jeho omezení na vymezenou skupinu osob, resp. na výkon jejich povolání. Veřejní činitelé jsou osoby podílející se na plnění úkolů společnosti a státu a požívající přitom pravomoci, které jim v rámci jejich odpovědnosti za splnění těchto úkolů byly svěřeny. Trestní zákon účinný do 31. 12. 2009, tento speciální subjekt vymezoval v § 89 odst. 9, kdy veřejným činitelem byl i odpovědný pracovník orgánů státní správy a samosprávy, tedy i obě obžalované.
43. Dovolací soud dále uvádí a shrnuje, že obžalovaná PhDr. O. (která působila jako vedoucí odboru vnitřní správy Magistrátu v inkriminované době), byla zkušenou pracovnící v oblasti státní správy, obž. Mgr. S. (právníčka a hlavní městská matrikářka Referátu matrik a státního občanství Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy) byla v inkriminované době na pozici jen krátce zaměstnána, jednalo se o její první zaměstnání po ukončení vysokoškolského vzdělání, nejednalo se tedy o pracovně zkušenou osobu, té byla navíc svěřena poměrně obsáhlá agenda, přičemž z výsledků lze dovodit, že situace v uvedené době na Magistrátu byla i poněkud hektická. Nejvyšší soud pak výslovně uvedl, že byť lze některá pochybení v postupu při řešení otázky občanství zesnulé Josefiny Czerninové připsat jakési nezkušenosti, tato skutečnost sama o sobě nepostačuje k závěru o vyvinění se. Obě obžalované zastávaly pozice veřejných činitelů, po kterých lze oprávněně požadovat nutnou míru obezřetnosti při výkonu jejich pravomoci, čímž není myšlen „neomylnost“, kterou nelze požadovat po žádném pracovníkovi, ale toliko obezřetnost, míra opatrnosti úměrná následkům, které lze předvídat (nikoliv důsledkům, které nastanou přispěním další neočekávané či na vůli veřejného činitele nezávislé události). Veřejní činitelé (úřední osoby) svými pravomocemi zasahují do osobnostních i věcných práv dalších osob, což může pro tyto osoby mít i nedozírné negativní dopady, jde tedy o skupinu, u níž se žádá vyšší míra opatrnosti, a to právě s ohledem na možné důsledky. Požadavek vyšší míry opatrnosti je pak namísto zejména v případech, kdy se bude jednat o zvláště komplikované případy (at' z věcného, či z profesního hlediska) a případy, kdy pověřené osoby nedisponují dostatečnou profesní zkušeností. Požadovaná vyšší míra opatrnosti se odráží i v samotné skutečnosti, že trestní předpisy obsahují normy, které na tyto osoby přímo dopadají a upravují jejich případnou trestní odpovědnost (trestné činy, jejichž pachateli mohou být toliko úřední osoby, resp. veřejní činitelé), současně je těmto osobám při výkonu jejich pravomoci poskytována zvláštní ochrana před pachateli trestných činů.
44. Nejvyšší soud pak výslovně uvádí, že shledal, že obžalované požadovanou vyšší míru opatrnosti nezachovaly a určitou analogii s projednávanou věcí spatřuje v příkladech, na které odkazuje usnesení NS, sp. zn. 5Tdo 334/2017-II., ze dne 20. 10. 2017, s odkazem na usnesení NS ze dne 15. 11. 2005, sp. zn. 7Tdo 991/2005, 7Tdo 432/2007, ze dne 13. 6. 2007.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

45. Dovolací soud dále uvádí, že nerozporuje skutečnost, na kterou poukazoval opakovaně ve zprošťujícím rozsudku odvolací soud, že nebyly důsledně dodrženy mechanismy přezkumného řízení, neboť z dostupného spisového materiálu se podává, že MV, si bylo vědomo skutečnosti, že „Magistrát hl. m. Prahy jako odvolací orgán se při svém rozhodování dopustil závažných pochybení při aplikaci a výkladu jednotlivých ustanovení dekrety č. 33/1945 Sb., porušil příslušná ustanovení zákona č. 71/1969 Sb., o správním řízení, a zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství ČR“, což jistě nelze přičítat obžalovaným k tíži. Nicméně selhání mechanismu nápravy automaticky nezbavuje obžalované odpovědnosti za jimi vydané rozhodnutí a, byť by v úvahu přicházelo vyvození odpovědnosti za zcela tristní postup příslušného odboru MV, nelze na uvedenou situaci aplikovat jakýsi princip subsidiarity odpovědnosti, přenesení odpovědnosti na nadřízený či výše postavený článek soustavy. Skutečnost, že MV nejednalo, automaticky neznamená, že na straně obžalovaných vůbec není dáno zavinění ve formě nedbalosti, tato skutečnost je podkladem pouze pro úsudek o poněkud nižší míře zavinění, resp. absence zavinění.
46. Dovolací soud pak i konstatuje, že obžalované při vydání rozhodnutí postupovaly z věcného hlediska vadně, ovšem jejich právní názor není stěžejním důvodem pro vedení trestního řízení proti jejich osobám, tím je zejména nesprávně vedené řízení, kdy rozhodly bez zjištění podstatných skutkových okolností, které byly z hlediska jejich právního názoru významné, v důsledku čehož dospěly k nesprávnému právnímu závěru stran řešené otázky. Dovolací soud pak konstatuje, že odvolací soud podrobně a pečlivě rozvedl, jaké podklady měla obž. S. k dispozici, které skutečnosti jí mohly či nemohly být známy a jaké konkrétní kroky v předmětné věci učinila, provedl vlastní dokazování a hodnocení důkazů, přičemž zvýšenou pozornost věnoval zejména listinným důkazům.
47. Dovolací soud rovněž uvádí, že v první řadě se zabýval námitkou dovolatele stran úvahy odvolacího soudu (bod 36 a 37) týkající se předběžných otázek dle § 9 odst. 1, 2 tr. řádu, resp. toho, že orgánům trestního řízení nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí týkající se osobního stavu (kam spadá i osvědčení o státním občanství). Podle odst. 2. se výslovně jedná o předběžné otázky týkající se osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních (otázky týkající se rozvodu, neplatnosti manželství, určení, zda tu manželství je či není, zrušení neplatnosti nebo neexistence partnerství, určení otcovství, osvojení způsobilosti k právním úkonům, prohlášení za mrtvého a zjištění nebo popření otcovství), přičemž podle odst. 1. jsou soudy pravomocnými rozhodnutími soudu nebo jiného státního orgánu stran předběžných otázek (vyjma otázek osobního stavu, o nichž se rozhoduje v řízení ve věcech občanskoprávních) vázány jen tehdy, pokud nejde o posouzení viny. V projednávané věci se jednalo o rozhodnutí vydané podle správních předpisů, nicméně ust. § 25 zák. č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství ČR, uvádí, že vyhovuje-li se podle tohoto zákona v plném rozsahu podání žadatele, nevydává se, s výjimkou ust. § 12 odst. 3, rozhodnutí ve správním řízení. Současně je však z principu správnost obžalovanými vydaného rozhodnutí otázkou posouzení jejich viny, neboť jsou stíhány pro trestný čin dle § 159 tr. zákoníku, jehož podstatou bylo vydání osvědčení o státním občanství.
48. Dovolací soud pak souhlasí s tím, že problematika tzv. Benešových dekretů je i odbornou veřejností vnímána jako složitá a citlivá, stejně tak s tím, že v době rozhodování neměly obžalované

k dispozici stejné administrativní prostředky, jaké lze na úřadech očekávat dnes, proto se držel v tomto směru zjištění odvolacího soudu. Rekapituluje a přejímá, že bylo zjištěno, že žádost o pokračování v řízení o vrácení státního občanství ve věci Josefiny Czerninové, byla podána dne 12. 5. 1995 u Obvodního úřadu Městské části Praha 1, č.j. 4225/1998, Rudolfem Czerninem, synem jmenované a Eugena Czernina. Poté, co Obvodní úřad M.č. Praha 1 provedl šetření, předložil spis s žádostí o posouzení případu dne 21. 9. 1995 MV ČR, které ve věci vydalo 17. 8. 1998 zamítavé stanovisko, a to pod č.j. VS/2-51/5403/94. Obvodní úřad M.č. Praha 1, Odbor matrik, pak dne 10. 9. 1998 vydal rozhodnutí, sp. zn. 4225/98, jímž žádosti Rudolfa Czernina o vydání osvědčení o státním občanství ČR jeho matky nevyhověl, nevyhověl tedy žádosti Rudolfa Czernina ze dne 9.5.1995, zast. JUDr. Petrem Haluzou, o pokračování řízení o vrácení státního občanství Josefině Czerninové, jeho matce, a odmítl vydat pro jmenovanou osvědčení o státním občanství. Poté věc byla k odvolání Rudolfa Czernina předložena Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru vnitřní správy, který rozhodnutím ze dne 6. 1. 1999, č.j. OVS-2331/98/Se. Ten napadené rozhodnutí zrušil a zároveň sám ve věci rozhodl tak, že ve věci zjištění státního občanství dle §§ 24, 25 zák. č. 40/1993, o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění účinném od 1.9.1999, a ve věci ukončení řízení o vrácení státního občanství dle §§ 3, 4 Ústavního Dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, přiznal Josefině Czerninové, že tato byla v době své smrti státní občankou Československé republiky (podle § 4 odst. 2 Dekretu č. 33/1945 Sb., jelikož o její žádosti o vrácení československého státního občanství, kterou podala jako manželka československého státního občana dne 9. 2. 1946 ve smyslu § 3 a § 4 Dekretu č. 33/1945 Sb., nebylo dosud pravomocně rozhodnuto).

49. Dovolací soud pak poukazuje na to, že odvolací soud ve svém zprošťujícím rozsudku uvádí, že na rozdíl od zmiňovaného rozhodnutí Obvodního úřadu M.č. Praha 1, Odboru matrik, ze dne 10. 9. 1998, jímž nebylo žádosti o vydání osvědčení o státním občanství ČR vyhověno, rozhodnutí, které vydaly obžalované „*ve svém odůvodnění obsahuje rozbor posuzovaného případu i právních předpisů, z nichž vycházely, včetně úředních pokynů obsažených v oběžníku MV, vydaných k provádění uvedeného Dekretu č. 33/1945, je tedy zřejmé, že při zpracování tohoto rozhodnutí Mgr. S. vycházela z dobových právních předpisů, které evidentně měla k dispozici, neboť tyto nejsou zmiňovány ani ve stanovisku MV, ani v rozhodnutí Obvodního úřadu M.č. Praha 1.* Poukazuje i na to že odvolací soud důrazně trvá na tom, že obžalované si nebyly vědomy, resp. neměly možnost zjistit, že bylo vydáno rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6. 3. 1998, sp. zn. VV-288/98/SV/124, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina o vydání osvědčení o státním občanství ČR jeho otci Eugenu Czerninovi, kdy uvedené rozhodnutí nebylo součástí správního spisu Obvodního úřadu M.č. Praha 1, který měly k dispozici, a nebylo ani zmíněno v uvedeném stanovisku MV ČR ze 17. 8. 1998, ač svým rozhodnutím z tohoto dne MV toto rozhodnutí potvrdilo a zamítlo odvolání žadatele Rudolfa Czernina“.
50. K výše uvedenému pak Nejvyšší soud uvádí, že k závěru, že obžalované si nepočínaly s nutnou mírou opatrnosti, ho vede již první pochybení obžalovaných, které je možno shledat již v tom, že nezjišťovaly, kdy jmenovaná (Josefa Czerninová) zesnula, což by byl logický krok, pokud dospěly k závěru, že v době své smrti byla československou státní občankou. Navíc uvedly nesprávné datum narození jmenované, xxx, místo xxx, byť by se mohlo jednat toliko o písarskou chybu. I pokud by bylo možno přijmout obhajobu obžalovaných, že neměly k dispozici pravomocné

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

rozhodnut Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6.3.1998, které nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina o vydání osvědčení o státním občanství ČR jeho otci, nelze dospět k závěru, že by pro vydání rozhodnutí měly dostatečné podklady. Obž. S. totiž neměla nikdy k dispozici jakýkoli dokument, který by osvědčoval, že Eugen Czernin, manžel Josefíny Czerninové, na něhož bylo státní občanství Josefy Czerninové jakožto jeho manželky vázáno, byl po 10. 8. 1945 (den účinnosti Dekretu č. 33/1945 Sb.) československým státním občanem. Měla pouze doklad o tom, že do rozhodnutí jeho žádosti na něho takto bylo pohlíženo, neměla k dispozici doklad, jímž by bylo rozhodnuto o zachování československého státního občanství. Obžalované měly k dispozici žádost Josefíny Czerninové o vrácení československého státního občanství ze dne 7. 2. 1946, v rámci níž jmenovaná odkazovala na skutečnost, že její manžel Eugen Czernin dne 13. 11. 1945 u Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci podal žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu Dekretu č. 33/1945 Sb., stejně tak další dobové materiály, z nichž se podává, že jmenovaná se hlásila k německé národnosti. O její žádosti nebylo nikdy oficiálně rozhodnuto, což dokládá záznam na obálce s uvedením data 22. 10. 1947, kdy byla, s ohledem na dobrovolný odsun jmenované, její žádost shledána jako nadále bezpředmětná. Sám žadatel Rudolf Czernin ve své žádosti ze dne 9. 5. 1995 uvádí, že *„řízení dle našeho názoru tedy nebylo nikdy pravomocně skončeno“*. Posuzováno zvláště, uzavírá Nejvyšší soud, že obžalovaným muselo být **zcela zřejmé**, že Josefa Czerninová nebyla držitelkou československého státního občanství, o to více tak bylo stěžejní zjištění, zda byl držitelem takového občanství její manžel Eugen Czernin, neboť to byl jediný způsob, jakým jí mohlo být občanství přiznáno. Obžalované pak měly k dispozici i záznamy týkající se Eugena Czernina ze dne 13. 11. 1945 u ONV v Jindřichově Hradci. Konkrétně jeho žádost ve smyslu § 2 odst. 1 Dekretu, tedy žádost o zachování československého státního občanství, kdy osoby zůstaly věrné Československé republice, a žádost ve smyslu § 2 odst. 1 Dekretu č. 33/1945 Sb. o zachování československého státního občanství do vydání rozhodnutí o žádosti, pokud jim bylo vydáno osvědčení o okolnostech týkajících se jejich činů a jednání stran zachování věrnosti republice. Ve smyslu ust. § 2 odst. 2 téhož Dekretu tak bylo na všechny žadatele pohlíženo až do rozhodnutí o zachování československého státního občanství jako na československé státní občany. Ze záznamů v Knize evidence žádostí ve věcech státního občanství podaných u Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci, na které obě obžalované odkazují, vyplývá, že tyto žádosti byly podány dne 15. 11. 1945 v Jindřichově Hradci, přičemž v prvním řádku je k poznámce „zachování čl.stát.občanství“ uvedeno: „vydáno žadateli 17. XI. 45“. Ve druhém řádku je pak poznámce: „osvědčení dle § 2 odst. 2 dekretu“, stejná replika, tedy „vydáno žadateli 17. XI. 45“ (tedy pouhé dva dny po podání žádosti). Podle Dekretu č. 33/1945 Sb. však o žádosti o zachování československého státního občanství rozhodovalo Ministerstvo vnitra sídlící v rozhodné době v Praze, z logiky věci a znění Dekretu je proto zřejmé, že uvedené záznamy se nemohou týkat konečného rozhodnutí ve věci žádosti o zachování československého státního občanství, ale toliko osvědčení o podané žádosti, kdy do vydání konečného rozhodnutí bylo na žadatele pohlíženo jako na československé státní občany. I pokud by si však obžalované vysvětlily toto jako záznam o rozhodnutí o žádosti samotné, neměly k dispozici rozhodnutí Ministerstva vnitra, které jediné bylo oprávněné rozhodnout o takové žádosti (§ 2 odst. 2 Dekretu). Obžalované tedy měly k dispozici toliko žádosti, nikoli konečná rozhodnutí o těchto žádostech, přičemž z dostupných materiálů, které jsou založené ve spisovém materiálu, je zjevné, že u Eugena Czernina nebyly podmínky pro osvědčení v okolnostech týkajících se věrnosti Československé republice dle § 2 odst. 1 Dekretu shledány. Obžalované pak nevyzvaly předkladatele žádosti Rudolfa Czernina ani jeho právního zástupce, aby doložili osvědčení o státním občanství Eugena Czernina, byť se tento zcela

jednoduchý krok nabízí. V samotné žádosti o pokračování v řízení o vrácení státního občanství ze dne 9. 5. 1995 (kterou podal Rudolf Czernin) se na skutečnost, že manžel jmenované požádal o zachování státního občanství, taktéž odkazovalo a současně se uvádělo, že „svoji žádost doložil množstvím listinných důkazů“. Nic tak obžalovaným nebránilo v tom, aby o toto „množství listinných důkazů“ požádaly. Pokud podklady, které měly obžalované k dispozici, vylučovaly, že by Josefina Czerninová jako samostatná osoba byla československou státní občankou, a doklady stran státního občanství Eugena Czernina, jejího manžela, nebyly průkazné, což je z předložených podkladů, které měly k dispozici, zcela zjevné, pak se jejich rozhodnutí jeví jako předčasné. Tyto skutečnosti pak nabourávají současně obhajobu obžalovaných v tom smyslu, že neměly žádnou možnost zjistit, že u Okresního soudu v Jindřichově Hradci byla řešena žádost Rudolfa Czernina o vydání osvědčení o státním občanství jeho otci Eugenu Czerninovi. Nabízí se logická úvaha, že dotazem žadatele, tj. Rudolfa Czernina či jeho právního zástupce, by se k takové informaci obžalované lehce dostaly, ale soud by se dostal do oblasti nepříjemné spekulace, že si obžalované tuto informaci mohly zjistit pouhým dotazem, neboť nelze předvídat, jaké informace by se jim od účastníka řízení dostalo. Nicméně skutečnost, že takový dotaz, bez ohledu na jeho úspěšnost či neúspěšnost, nečinily, naznačuje, že nevyužily všech dostupných a nabízejících se prostředků, kdy se navíc jednalo o zcela prostý úkon, který nevyžadoval žádnou enormní snahu. Skutečnost, že obžalované měly možnost zjistit, že zde existovalo rozhodnutí Okresního soudu v Jindřichově Hradci ve věci Eugena Czernina, pak lze odvodit ze skutečnosti, že měly k dispozici spisovou značku, pod níž bylo vedeno řízení ve věci žádosti manžela Josefíny Czerninové Eugena Czernina o zachování československého státního občanství u tehdejšího Okresního národního výboru v Jindřichově Hradci, a to s žádostí Josefy Czerninové o vrácení československého státního občanství ze dne 7. 2. 1946. I v žádosti Rudolfa Czernina ze dne 9. 5. 1995 se uvádí, že spisový materiál ve věci žádosti jeho matky o vrácení československého státního občanství z r. 1946 se zřejmě pohyboval mezi Prahou a Jindřichovým Hradcem. Obžalované tak mohly učinit jednoduchý dotaz u Okresního úřadu v Jindřichově Hradci, který mohl mít jak dobové záznamy, tak jiné informace, např. týkající se stavu řízení. Obžalované uvedly, že rozhodnutí Okresního soudu v Jindřichově Hradci k dispozici neměly, odvolací soud poukázal na to, že uvedené rozhodnutí nebylo vůbec zmíněno ve stanovisku MV ze dne 17. 8. 1998 a není ani obsaženo ve spise Obvodního úřadu Městské části Praha 1. Je zjevné, že v tomto směru se však nabízel zcela jednoduchý a nijak komplikovaný krok, který obžalované, coby veřejní činitelé, zcela opomenuly.

51. Dovolací soud dále poukazuje na to, že pokud orgán v I. stupni vydá zamítavé rozhodnutí, lze očekávat, že odvolací orgán bude ve věci postupovat s náležitou mírou obezřetnosti, a to zejména pak za situace, kdy rozhodnutí zruší a sám ve věci rozhodne, v takové chvíli se dá očekávat zvýšená míra opatrnosti odvolacího orgánu. Konstatuje, že obžalované dospěly k nesprávnému závěru, když manžela Josefíny Czerninové, Eugena Czernina, považovaly na československého státního občana, nicméně samotné právní posouzení věci obžalovanými není stěžejní, ale stěžejním je zde proces jejich rozhodování jako celek, kdy se dopustily řady pochybení nedbalostního rázu. Opakuje, že po obžalovaných, coby veřejných činitelích (úředních osobách), lze požadovat vyšší míru opatrnosti, zvýšenou obezřetnost, stejně jako znalosti odpovídající jejich kvalifikaci a pozici v rámci výkonu jejich pravomocí. Výkonem pravomocí je nutno přitom rozumět zejména rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, přičemž je v něm vždy obsažen prvek rozhodování. Přitom je třeba mít na paměti, že „Proces rozhodování zahrnuje fázi přípravnou, fázi vlastního přijetí rozhodnutí (jeho učinění) a fázi výkonu tohoto rozhodnutí, a je-li

s pojmem pravomoc nepochybně spojena fáze druhá a třetí, tj. vlastní rozhodnutí a exekuce, potom i věcná příprava takového rozhodnutí, bez níž by nemohlo být učiněno, pod pojem pravomoci nutně spadá také; je-li projevem pravomoci i výkon přijatých rozhodnutí, logicky tím spíše jim musí být i podmínka, bez které by předmětného rozhodnutí ani jeho výkonu nebylo“ (ÚS. 49/2000).

52. Nejvyšší soud pak reaguje na názor odvolacího soudu, kdy uvedl, že „*nebylo povinností obžalovaných zkontrolovat, za jakým účelem je toto rozhodnutí žadatelem vyžadováno, ..., z pohledu nestranného rozhodování by se takový postup jevil dokonce nepřijatelným, dokonce až nepřipustným*“ (bod 55. napadeného rozsudku). Nejvyšší soud k tomuto uvádí, že úvaha odvolacího soudu je ve své podstatě správná, je ale třeba si uvědomit, že je nutno rozlišovat mezi nestranností v rámci procesu rozhodování (která je podmínkou řádně vedeného řízení) a zvýšenou mírou opatrnosti v důsledku dostupnosti informace o možných závažných následcích vydaného rozhodnutí. Odvolací soud tímto v podstatě naznačuje situaci, že informace o tom, za jakých účelem bude vydané rozhodnutí užito, ovlivní samotný proces rozhodování, kdy takový postup je samozřejmě zjevně nesprávný. Nicméně skutečnost, že obžalované si byly vědomy toho, k čemu bude jim vydané rozhodnutí použito, prokazuje, že se jednalo o situaci, kdy byla zjevně vyžadována zvýšená míra opatrnosti. Lze proto mít zato, že obžalované si byly vědomy toho, že se zde mohl rozvinout příčinný vztah mezi jejich jednáním (tedy vydáním předmětného rozhodnutí) a následkem (restitučními nároky bez ohledu na jejich oprávněnost či neoprávněnost). V tomto směru pak dovolací soud připomíná, že *při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout*.
53. Nejvyšší soud pak konstatuje, že se zcela ztotožňuje se závěrem odvolacího soudu pokud jde o body 64) a 65) napadeného rozsudku stran náhrady škody uplatňované vůči oběma obžalovaným.
54. Dále se ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud zabývá otázkou procesního postupu obou obžalovaných v rámci řízení o žádosti Rudolfa Černína o vrácení státního občanství jeho matce Josefíně Czerninové, byť se jedná o otázku, která s ohledem na výše uvedený závěr stran zavinění ve formě nevědomé nedbalosti (naplnění subjektivní stránky), je otázkou podpůrnou. V tomto směru se přiklání k názoru odvolacího soudu, že pro závěr, která nalézací soud učinil (že „ *rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, které vydaly obžalované, bylo chybné, a to jednak z důvodů procesních, když Magistrát jako odvolací orgán ve správním řízení mohl pouze rozhodnutí I. stupně zrušit a vrátit zpět se závažným právním názorem k novému projednání a rozhodnutí, neboť k vydání osvědčení nebo potvrzení o státním občanství ČR byl příslušný pouze Obvodní úřad MČ Praha 1*“) neměl nalézací soud dostatečný podklad. Ten vycházel zejména z výpovědi svědka JUDr. P., který v podstatě popsal praxi, která se v uvedené otázce přiznán státního občanství v předmětné době na příslušném úseku užívala, ovšem nalézací soud již nijak uvedený závěr, že obžalované překročily mantinely jim svěřené pravomoci, pokud odvoláním napadené rozhodnutí Obvodního úřadu M.č. Praha 1 zrušily a samy ve věci rozhodly, nepodepřel příslušnými v té době platnými právními předpisy. Na straně druhé pak odvolací soud citoval toliko ustanovení § 59 zák. č. 71/1997 Sb. (správní řád), tedy obecného předpisu v oblasti správního práva, poukazyval na zák. č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství ČR, blíže však ani on nezkoumal, zda zde neexistoval zvláštní předpis, a to i podzákonného typu, který by upravoval možnou výjimku s ohledem na specifika řešené problematiky. Odvolací soud přitom dospěl k závěru, že obžalované rozhodnutí změnili ve smyslu § 52 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., ze kterého se podává, že *jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak odvolání*

zamítne a rozhodnutí potvrdí. Ve skutkové větě rozsudku je přitom uvedeno, že obžalovaným je kladeno za vinu, že prvoinstanční rozhodnutí zrušily a ve věci samy rozhodly, ust. § 59 odst. 2, 3 zák. č. 71/1967 Sb., však na takovouto situaci nepamatuje. Podle toho jsou možné jen tyto způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu: a) změna napadeného rozhodnutí, b) zrušení napadeného rozhodnutí, c) zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu, který toto rozhodnutí vydal, k novému projednání a rozhodnutí, d) zamítnutí odvolání, e) potvrzení napadeného rozhodnutí. Dovolací soud pak podává výklad těchto pojmů s tím, že správní orgán má možnost rozhodnutí změnit, což je výrazem principu jednoty správního řízení, probíhajícího v téže věci po celou dobu trvání, od zahájení řízení až do doby vydání konečného rozhodnutí. Rozhodnutím o odvolání tak původní napadené rozhodnutí může být změněno jen na základě dokazování provedeného před vydáním původního rozhodnutí, nebo též na základě důkazů, které byly provedeny před vydáním odvolacího rozhodnutí na základě odvolání ještě orgánem I. stupně, nebo až odvolacím orgánem (apelační princip). Ke změně původního rozhodnutí může přitom dojít zejména tehdy, lze-li v podstatné míře využít výsledků dokazování před orgánem I. stupně. Nemělo by se tak stát na základě skutečností zjištěných jen nebo převážně až v řízení o odvolání, neboť to by bylo v rozporu s principem dvojinstančnosti správního řízení. Ke změně napadeného rozhodnutí pak může dojít tehdy, pokud napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, ale provedené důkazy správní orgán I. stupně neúplně či nesprávně zhodnotil a vyvodil z nich logicky nesprávné závěry (Vopálka V. a kol., Správní řád a Komentář, 2. vydání, Praha: C-H-BECK 2003, str. 179 – 184).

55. Nejvyšší soud pak konstatuje, že sama okolnost, že obžalované podle správního řádu měly možnost změnit či zrušit rozhodnutí, není dostačující pro závěr, že procesně postupovaly správně, resp. že nepřekročily mantinely své pravomoci. Pokud by prvoinstanční rozhodnutí zrušily a samy rozhodly, jak je jim dle skutkové věty kladeno za vinu, pak by pravomoc jim svěřenou správními předpisy překročily, neboť by jednaly mimo nastavené mantinely jim svěřené pravomoci. Pokud pak rozhodnutí změnilly bez toho, že by je zrušily, pak by bylo nutno zkoumat, zda nebyla podstatnější část nalézacího řízení přesunuta do řízení před odvolacím orgánem, neboť tím by byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, a zda takový postup nepřekročil vymezený rámec přezkumu. Podle komentáře ke správnímu řádu musí být z rozhodnutí o odvolání především jeho výrokové části vždy jasně patrné, kterým z možných způsobů bylo rozhodnuto. Rozhodnutí, které vydaly obžalované, obsahuje ve výroku formulaci, že „*se rozhodnutí správního orgánu I. stupně ruší a vydává se rozhodnutí následujícího znění*“. Odbor matrik OÚ Městské části Praha 1 svým rozhodnutím ze dne 10.9.1998 nevyhověl „*žádosti o vydání osvědčení o státním občanství ČR*“, uvedl, že „*žádost jmenované byla považována za nepodanou, neboť jmenovaná nebyla v době podání žádosti manželkou a žádost byla podána před počátkem stanovené lhůty. Proto nelze dovodit, že o žádosti jmenované nebylo nikdy rozhodnuto právě pro tyto důvody*“. Shledal tedy, že nebyly splněny procesní podmínky pro to, aby bylo možno ve správním řízení započatém na podkladě Dekretu č. 33/1945 Sb., pokračovat. O tom, zda byla či nebyla Josefína Czerninová státní občankou Československé republiky, však samotné rozhodnutí mlčí. Oproti tomu rozhodnutí, které vydaly obžalované, bylo vydáno v tom smyslu, že „*Josefína Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky*“. I s přihlédnutím ke specifiku správního řízení a zejména principu úplné apelace se Nejvyššímu soudu jeví rozhodnutí obžalovaných jako rozhodnutí o jiném předmětu řízení, než o kterém bylo rozhodováno v I. stupni, shledal tedy, že i samotný procesní postup obžalovaných podporuje závěr o tom, že nezachovaly požadovanou vyšší míru opatrnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

56. Nejvyšší soud pak poznamenává k úvahám odvolacího soudu v tom směru, že „nelze přehlédnout, že trestní stíhání zjevně nebylo zahájeno za účelem odhalení pachatele trestného činu a jeho spravedlivého potrestání, ale zrušení vytýkaného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy z 6.1.1999“, že předcházející rozhodnutí odvolacího, potažmo i nalézacího soudu byla zrušena z důvodu nesprávného výkladu a aplikace právních norem. Jak již bylo uvedeno výše, v rámci prvního dovolacího řízení bylo stěžejní pochybení soudu spatřováno v nesprávném vyhodnocení otázky promlčení trestního stíhání a příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaných a škodou, v rámci druhého dovolacího řízení bylo pochybení soudu spatřováno v nesprávné aplikaci ust. § 72 odst. 2 písm. c) tr. řádu. Nejvyšší soud přitom může v dovolacím řízení přezkoumávat toliko zákonnost a odůvodněnost uvedených výroků rozhodnutí pouze v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, kdy meze přezkumu proto stanovuje Nejvyššímu soudu dovolatel. Přitom si je Nejvyšší soud současně vědom, že se jedná o zcela specifický případ s ohledem na časové hledisko, ale zejména pak hledisko, kdy se případ dotýká citlivého tématu tzv. Benešových dekretů. Podstatou řízení je však otázka, týkající se pouze a toliko postupu obou obžalovaných v rámci výkonu jejich pravomocí, coby veřejných činitelů, kdy Nejvyšší soud i navzdory pečlivému odůvodnění napadeného rozsudku shledal námitku nejvyššího státního zástupce stran subjektivní stránky jednání obou obžalovaných opodstatněnou.
57. S ohledem na shora uvedené, jsa samozřejmě vázán právním názorem dovolacího soudu, odvolací soud v obnoveném veřejném zasedání dne 26.8.2020 opětovně z podnětu podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
58. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly shledány procesní vady, které by měly za následek jeho zrušení dle § 258 odst.1, písm. a) tr. řádu, právo na obhajobu bylo respektováno.
59. Nalézací soud ve věci řádně provedl všechny potřebné důkazy pro správné rozhodnutí ve věci, jak mu to ukládá ust. § 2 odst. 5 tr. řádu.
60. Odvolací soud konstatuje, že v předchozím řízení dospěl sice k závěru, že soud I. stupně si vytvořil patřičný základ pro věcně správné rozhodnutí, nicméně nedostál svým povinností na řádné hodnocení důkazů, jak mu to ukládá trestní řád zejména v § 2 odst. 6, dle kterého je nutno ve věci provedené důkazy hodnotit jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech. Rovněž odvolací soud uvedl, že si je vědom, že hodnocení důkazů zásadně přísluší soudu I. stupně, tedy soudu, který důkazy prováděl, a to vzhledem k bezprostřednosti a ústnosti řízení, které ovládají trestní řízení, kdy odvolacímu soudu nepřísluší do procesu hodnocení důkazů soudem nalézacím zasahovat, v tomto konkrétním případě však dospěl k závěru, že soud I. stupně zásadě volného hodnocení důkazů dle § odst. 6 tr. řádu a pravidel obecné logiky nedostál, proto je oprávněn do tohoto zasahovat. Odvolací soud v této souvislosti musí poukázat na skutečnost, že proces hodnocení důkazů je doménou nalézacího soudu. Odvolací soud o tohoto procesu může vstupovat toliko ojedinele, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy nejsou soudem I. stupně hodnoceny v souladu s trestním řádem, zejména se zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, pokud je v hodnocení důkazů uplatňována libovůle, důkazy jsou překrucovány či jsou upřednostňovány důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného na úkor důkazů svědčících v jeho neprospěch a naopak. To se v tomto případě nestalo, odvolací soud proto nemá žádného důvodu v tomto případě nějakým způsobem

do hodnocení důkazů zasahovat (nálezy Ústavního soudu I. ÚS 49/06 ze dne 20. 5. 2008, I. ÚS 1922/09 ze dne 7.9.2009 a dále upravující situaci, kdy se odvolací soud neztotožňuje se skutkovými zjištěními nalézacího soudu a hodnocení důkazů).

61. Proto rozhodl odvolací soud nejprve, jak je ve výroku jeho zprošťujícího rozsudku uvedeno, což pak obsáhle i odůvodnil, ovšem, jak ze shora uvedeného vyplývá, Nejvyšší soud jako soud dovolací se s hodnocením důkazů, závěry a právním názorem odvolacího soudem neztotožnil. Odvolací soud pochopil z rozhodnutí Nejvyššího soudu, jeho písemného vyhotovení, že ve věci již není nutno dokazování nijakým způsobem doplňovat a že toto bylo ze strany nalézacího soudu pro potřeby správného rozhodnutí ve věci provedeno vyčerpávajícím způsobem. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by věc byla v rámci dovolání vrácena k novému rozhodnutí až soudu I. stupně, což se nestalo. Odvolací soud tedy přehodnotil své úvahy, které ho vedly ke zprošťujícímu rozsudku, a jak již uvedeno výše, jsa vázán právním názorem Nejvyššího soudu, dospěl k závěru, ve shodě se soudem nalézacím, jakož ve shodě se soudem dovolacím, že vina obžalovaných ve výrokové části napadeného rozsudku citovaným jednáním byla prokázána, byť musí opakovat, že z hlediska náležitostí rozsudku, které jsou uvedeny v § 125 tr. řádu, je rozhodnutí nalézacího soudu co do odůvodnění velmi stručné a na hranici přezkoumatelnosti. Nicméně napadené rozhodnutí ještě základní náležitosti má, není proto důvodu rušit ho pro tzv. nepřezkoumatelnost, a to i s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, kdy věc byla vrácena k Městskému soudu v Praze a nikoli Obvodnímu soudu pro Prahu 1.
62. Jak již uvedeno, nalézací soud ve věci provedl všechny důkazy potřebné pro správné rozhodnutí ve věci. Pokud nevyhověl návrhům obhajoby na doplnění dokazování o důkazy, které jsou v odvoláních podrobně citovány v odstavcích 4-29 výše, a to z důvodu jejich nadbytečnosti, může se s tímto odvolací soud proto zcela ztotožnit, neboť i v původním odvolacím řízení dospěl k závěru (se kterým se Nejvyšší soud ztotožnil), že důkazy potřebné pro správné rozhodnutí ve věci již provedeny byly. O návrzích obhajoby na doplnění dokazování proto odvolací soud nerozhodoval, neboť, jak již uvedeno, o tomto rozhodl soud I. stupně již v řízení prvoinstančním, nové návrhy na doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení učiněny nebyly, proto nebylo nutno odvolacím soudem již o rozhodnutém znovu rozhodovat.
63. Odvolací soud musí ve světle již výše citovaného uvést, po přehodnocení svého, dle dovolacího soudu mylného právního názoru, vyjádřeném v zprošťujícím rozhodnutí, následující.
64. Je zcela nesporné, že obě obžalované v inkriminované době (obž. PhDr. Ivana O. jako vedoucí odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy, která rozhodnutí vydala, jakož i obž. Mgr. Markéta S., právnička a hlavní městská matrikářka Referátu matrik a státního občanství Odboru vnitřní správy Magistrátu hl. m. Prahy, která rozhodnutí v návrhu zpracovala) předmětné rozhodnutí, č.j. OVS 2331/98/Se, kterým bylo dle § 59 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb. (o správním řízení), zrušeno rozhodnutí Odboru matrik Obvodního úřadu Městské části Praha 1 ze dne 10. 9. 1998, sp. zn. 4225/98 (kterým nevyhověl žádosti Rudolfa Czernina, syna Josefíny Czerninové a Eugena Czernina, ze dne 9. 5. 1995 o pokračování v řízení o vrácení státního občanství Josefíně Czerninové, a kterým odmítl vydat jmenované osvědčení o státním občanství České republiky), a kterým bylo nově rozhodnuto tak, že ve věci zjištění státního občanství dle §§ 24, 25 zák. č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění účinném do 1. 9. 1999, a

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

ve věci ukončení řízení o vrácení státního občanství podle §§ 3, 4 Ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, že Josefina Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, a to podle § 4 odst. 2 cit. Ústavního dekretu, jelikož o její žádosti o vrácení československého státního občanství, kterou podala jako manželka československého státního občana dne 9. 2. 1946 ve smyslu §§ 3, 4 Dekretu, nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Toto je naprosto nesporné.

65. To, že jmenovaná (Josefina Czerninová) v době podání žádosti o vrácení československého státního občanství, tedy dne 9. 2. 1946, nebyla manželkou československého státního občana, jednoznačně vyplývá ze stanoviska Ministerstva vnitra ČR, č.j. VS/2-51/5403/94, ze dne 17. 8. 1998, a bylo velmi podrobně citováno i v rozhodnutí Obvodního úřadu MČ Praha 1, sp. zn. 4225/98, jež bylo součástí spisu Obvodního úřadu MČ Praha 1, sp. zn. 4225/98, který byl v přezkumném řízení k dispozici. Obě obžalované se s tímto řádně nevypořádaly a nevyžádaly si a ani neprověřily veškeré skutečnosti relevantní pro své rozhodování. Nejistily si datum úmrtí Josefiny Czerninové, nezabývaly se jejím státním občanstvím v době její smrti, ne zjistily, zda Eugen Czernin byl skutečně československým státním občanem, přičemž ignorovaly pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu v Jindřichově Hradci ze dne 6. 3. 1998, sp. zn. VV-288/98-Sv/124. To nevyhovělo žádosti Rudolfa Czernina, nar. xxx, o vydání osvědčení o státním občanství ČR jeho otci Eugenu Czerninovi, nar. xxx (ve smyslu §§ 20, 24 zák. č. 40/1993). Rozhodnutí, které obžalované vydaly (resp. ho vydala obž. PhDr. O., obž. Mgr. S. se na tomto podílela jeho podrobnou přípravou), bylo vydáno jako osvědčení o státním občanství, přitom jediným věcně příslušným orgánem k vydání osvědčení o státním občanství Josefiny Czerninové byl pouze Obvodní úřad Městské části Praha 1 (dle zák. č. 40/1993 Sb.). Bylo tedy rozhodnuto bez zjištění přesného a úplného skutečného stavu věci, v rozporu se zák. č. 71/1967 Sb., v platném znění do 30. 6. 2000, konkrétně s ust. § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 tohoto zákona.
66. Oběma obžalovaným přitom muselo být známo, že rozhodnutí, kterým se osvědčuje, že Josefina Czerninová byla v době své smrti státní občankou Československé republiky, bude použito pro uplatnění restitučních nároků, a že československé státní občanství Josefiny Czerninové je nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučního nároku ve smyslu zák. č. 243/1992 Sb, a to na základě plné moci ze dne 13. 12. 1994, udělené JUDr. Petru Haluzovi Rudolfem Czerninem, nar. xxx, která byla udělena jako zvláštní plná moc pro jednání ve věci restitučních nároků po rodičích žadatele, Eugenu a Josefíně Czerninových.
67. Je nutno též jednoznačně konstatovat (jak to již učinil i odvolací soud v předchozím řízení), byť se jedná o složitou a citlivou problematiku, že inkriminované rozhodnutí obžalovaných, výše citovaný výklad a aplikace Ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb. (dále jen Dekretu), je však naprosto nesprávným, neboť vychází pouze z toho, že Eugen Czernin, nar. xxx, podal dne 15. 11. 1945 žádost o zachování československého státního občanství ve smyslu § 2 odst. 1 Dekretu, přičemž pak bylo obžalovanými nesprávně dovozeno, že Eugen Czernin byl již pouhým podáním takové žádosti považován za československého státního občana, tudíž jeho manželka Josefina Czerninová podala žádost o vrácení československého státního občanství již jako manželka československého státního občana. K tomu, že tento výklad je nesprávný, pak odvolací soud pro stručnost odkazuje na výše uvedené v odst. 47-49, 50-51.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

68. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaných, dospěl nalézací soud k závěru, že obě naplnily skutkovou podstatu trestného činu maření úkolu veřejného činitele dle § 159 odst.1,2 tr. zák., jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní. Jako veřejní činitelé při výkonu své pravomoci totiž z nedbalosti zmařily splnění důležitého úkolu a způsobily takovým činem škodu značnou. Pokud jde o subjektivní stránku, obvodní soud dospěl k závěru, že obžalované se trestného činu maření úkolu veřejného činitele dopustily v nevědomé nedbalosti ve smyslu ust. § 5 písm.b) tr. zák., neboť nevěděly, že svým jednáním mohou takové porušení zákona způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům alespoň vědět měly a mohly, neboť soud přihlédl zejména k jejich odborným znalostem. Odvolací soud se s dovozením subjektivní stránky ve formě ani nevědomé nedbalosti neztotožnil původně, jak dopodrobna rozvedeno v odůvodnění zprošťujícího rozhodnutí, nicméně Nejvyšší soud ho z jeho omylu vyvedl, jak citováno výše, a to např. v odst. 40-46,52, 54-56. Proto již a z těchto důvodů nyní i odvolací soud konstatuje, že ona subjektivní stránka v případě obou obžalovaných je dána a na toto již odkazuje, neboť by již jen opisoval již napsané.
69. Pokud jde o námitky obhajoby, které směřují k tomu, že trestní stíhání obžalovaných z důvodu promlčení je vyloučeno, k tomuto se vyjadřoval již odvolací soud v odst. 35 výše, přičemž mu je samozřejmě známo, že se jedná o nedbalostní trestný čin, nicméně trestní stíhání z důvodů promlčení v tomto případě nelze zastavit, a to s poukazem právě na rozhodnutí NS ze dne 23.11.2016, sp.zn. 3Tdo 1434/2015, jímž je soud nalézací i odvolací vázán. Otázka promlčení je tedy již pravomocně vyřešena.
70. Pokud jde o námitky obhajoby, ohledně subsidiarity trestní represe a principu ultima ratio, i k této problematice se v podstatě Nejvyšší soud vyslovil, vyjádřil právní názor, který opatřil vyčerpávajícím rozbořem, a odvolací soud se s tímto již samozřejmě musí ztotožnit, přičemž pro stručnost rovněž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn., kterým byla zrušena usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 67To 224/2017, potažmo nalézacího soudu ve věci ze dne 27.4.2017, jak uvedeno výše v odst. 38 nynějšího usnesení.
71. Pokud jde o trest, který byl oběma obžalovaným v řízení před soudem I. stupně uložen, dospěl odvolací soud k jednoznačnému závěru, že s ohledem na délku, která od spáchání tohoto nedbalostního trestného činu uplynula, jakož s ohledem na osoby obžalovaných, jejich naprostou dosavadní bezúhonnost, kdy se jedná o ojedinělé, a to nedbalostní vybočení z naprosto řádného a bezúhonného života, je nutno postihnout obě obžalované trestem na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, kdy pachatele uvedeného trestného činu lze postihnout trestem odnětí svobody až na 3 roky. Uložil tedy oběma obžalovaným trest odnětí svobody v trvání 24 hodin, tedy 1 dne, jehož výkon, s ohledem na rovněž uvedené skutečnosti, podmíněně odložil na nejmenší možnou zkušební dobu, tedy na dobu 1 roku. Odvolací soud se zabýval možností, zda nelze v daném případě užít institutu upuštění od potrestání, ovšem s ohledem na nedostatek doznání obžalovaných, toto samozřejmě dle zákona učinit nemohl.
72. Dále rozhodl o odvoláních obou poškozených, kdy samozřejmě poukazuje na již v odst. 65 svého předchozího zprošťujícího rozhodnutí a na první odstavec na str. 22 posledního rozhodnutí dovolacího soudu, který se s právním názorem odvolacího soudu v tomto případě ztotožnil. Obě

obžalované se uvedeného nedbalostního trestného činu dopustily jako zaměstnanci, v rámci výkonu práce, v rámci plnění povinností či činností právnické osoby. Proto z jejich jednání plyne odpovědnost této právnické osobě a obě obžalované mohou být povolány k odpovědnosti za škodu podle pracovněprávních předpisů. Proto bylo odvolání obou poškozených zamítnuto jako nedůvodné.

73. Odvolací soud si pak je samozřejmě vědom toho, že nalézací soud řádně nespécifikoval v rozsudku poškozené subjekty, co do identifikace, ovšem vzhledem k nedostatku odvolání těchto poškozených subjektů a oprávněných osob, nemohl takové pochybení s ohledem na zásadu zákazu reformace in peius dodatečně napravit (kdy samozřejmě by takový postup byl v neprospěch obžalovaných).
74. S ohledem na výše uvedené rozhodl Městský soud v Praze, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. V podrobnostech pak odkazuje na velmi podrobné rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn.3 Tdo 134/2020, jakož na odst. 40-56 výše uvedeného, které i řeší veškeré odvolací námitky velmi dopodrobna, odvolací soud se s tímto tedy již ztotožňuje a poze by opakoval a opisoval již napsané, když právní názor Nejvyššího soudu samozřejmě musí cítit a řídit se jím, což také tímto učinil.

Poučení:

I/ Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II/ Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 26. srpna 2020

JUDr. Jaroslava L i š k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

